

SVĚTOVÝ DŮM SPRAVEDLNOSTI

28. listopadu 2023

Bahá'í věřícím světa

Draze milovaní přátelé,

27. listopadu 2021 se uprostřed tiché, temné noci sešlo téměř šest set zástupců národních duchovních rad a regionálních Bahá'í rad spolu se členy Světového domu spravedlnosti a Mezinárodního centra pro učení Víry i se zaměstnanci Bahá'í světového centra, aby si v prostorách 'Abdu'l-Baháovy svatyně s náležitou vážností připomněli storočí Jeho odchodu. Během oné noci se s tím, jak se zeměkoule otáčela, postupně shromažďovala také Bahá'í společenství po celém světě, aby v sousedstvích a na vesnicích, ve městech a velkoměstech v uctivé zbožnosti vzdala hold Osobnosti, jež nemá v náboženských dějinách obdoby, a aby rozjímala nad stoletím úspěchů, které On Sám uvedl do pohybu.

Toto společenství – lid Bahá, vroucí milovníci 'Abdu'l-Baháa – čítá dnes miliony členů a rozšířilo se do přibližně sto tisíc lokalit ve 235 zemích a územích. Vynořilo se z neznáma, aby zaujalo své místo na světové scéně. Dalo vzniknout síti tisíců institucí, od místní až po mezinárodní úroveň, jež sjednocují rozličné národy ve společném záměru uplatňovat v praxi Bahá'u'lláhovo učení pro duchovní transformaci a společenský pokrok. V mnoha regionech jeho model budování životaschopných místních společenství pojmul tisíce – a v některých i desetitisíce – duší. V těchto prostředích se utváří nový způsob života, jenž se vyznačuje zbožným charakterem, oddaností mládeže vzdělávání a službě, smysluplnými rozhovory mezi rodinami, přáteli a známými o tématech duchovní a společenské důležitosti – a kolektivními snahami o materiální a sociální pokrok. Svatá písmena Víry byla přeložena do více než osmi set jazyků. Zřizování národních a místních Mashriqu'l-Adhkárů předznamenává vznik tisíců budoucích středisek zasvěcených uctívání a službě. Napříč dvojměstím svatých měst 'Akká a Haifa bylo založeno světové duchovní a správní centrum Víry. A navzdory současným, až příliš zřejmým omezením společenství, posuzováno ve vztahu k jeho ideálům a nejvyšším aspiracím – stejně jako vzdálenosti, která jej dělí od dosažení jeho konečného cíle, realizace jednoty lidstva – dosáhly jeho zdroje, institucionální kapacita, schopnost udržet systematický růst a rozvoj, spolupráce s podobně smýšlejícími institucemi a jeho zapojení do společnosti a konstruktivní vliv na ni nebývalého historického vrcholu.

Jak daleko se Víra dostala od oné chvíle před sto lety, kdy 'Abdu'l-Bahá odešel z tohoto světa! Za úsvitu onoho žalostného dne se zpráva o Jeho skonu roznesla po celé Haifě a pohltila srdce lidí zármutkem. Na Jeho pohřbu se shromáždily tisíce lidí: mladí i staří, vysoce i nízkou postavení,

význační činitelé i obyčejní lidé – židé a muslimové, drúzové a křesťané i Bahá'í. Bylo to shromáždění, jaké město nikdy nezažilo. V očích světa byl 'Abdu'l-Bahá zastáncem celosvětového míru a jednoty lidstva, obhájcem utlačovaných a hlasatelem spravedlnosti. Pro obyvatele 'Akká i Haify byl milujícím otcem a přítelem, moudrým rádcem a útočištěm pro všechny, kdo se ocitli v nouzi. Na Jeho pohřbu dali průchod horoucím projevům lásky a nářku.

Jeho ztrátu však přirozeně nejpronikavěji pociťovali Bahá'í. Byl vzácným darem, jež jim udělil Projev Boží, aby je vedl a chránil, byl Středem a Osou Bahá'u'lláhovy nedostižné a všeobjímající Smlouvy, dokonalým Příkladem Jeho učení, neomylným Vykladačem Jeho Slova, ztělesněním každého Bahá'í ideálu. Po celý svůj život 'Abdu'l-Bahá neúnavně pracoval ve službě Bahá'u'lláhovi a beze zbytku naplňoval posvátný závazek, který Mu svěřil Jeho Otec. Věrně pečoval o vzácné semínko, jež bylo zasazeno, a ochraňoval je. Zaštit'oval Věc v kolébce jejího zrodu a vedl její šíření na Západě, kde založil kolébkou její správy. Upevnil kroky věřících a vybudoval družinu bojovníků za Věc a svatých duší. Vlastníma rukama uložil Bábovy svaté ostatky do mauzolea, jež vztyčil na hoře Karmel, oddaně pečoval o obě Svatyně a položil základy světového správního centra Víry. Střežil Víru před jejími zapřísáhlými nepřáteli, vnitřními i vnějšími. Zjevil vzácnou Chartu pro sdílení Bahá'u'lláhova učení se všemi národy na celé zeměkouli, stejně jako Chartu, která dala vznik Správního řádu a uvedla je do pohybu. Jeho život překlenul celé období hrdinského věku zahájeného Bábovým prohlášením; Jeho nanebevstoupení zahájilo nový věk, jehož podoba byla věřícím dosud neznámá. Co potká Jeho milované? Bez Něj, bez Jeho neustálého vedení, se budoucnost zdála být nejistá a bezútěšná.

Jeho vnuk Shoghi Effendi, zdrcený zprávou o 'Abdu'l-Baháově odchodu, se spěšně vrátil ze svých studií v Anglii do Svaté země, kde jej čekala druhá ohromující rána. 'Abdu'l-Bahá jej jmenoval Strážcem a Hlavou Víry a svěřil mu do péče Bahá'í svět. Shoghi Effendi, zažívaje žal a muka, leč podporován neutuchající starostlivostí Bahá'u'lláhovy milované dcery Bahíyyih Khánum, si oblékl těžký plášť svého úřadu a začal vyhodnocovat podmínky a vyhlídky rodícího se společenství.

Oznámení o jmenování Shoghi Effendiho Strážcem přijalo společenství věřících s úlevou, vděčností a prohlášením věrnosti. Trýzeň z odloučení od Mistra zmírnila ujištění obsažená v Jeho Poslední vůli, že je nenechává samotné. Několik věrolomných, kteří byli motivováni vlastními ambicemi a egem, však odmítlo 'Abdu'l-Baháova vyvoleného dědice a povstalo proti němu. Jejich zrada v onom kritickém okamžiku přechodu byla umocněna novými pletichami Mistrových zapřísáhlých odpůrců. Leč Shoghi Effendi, třebaže těžce zkrúšen tímto zármutkem a zkouškami a tváří v tvář dalším hrozivým překážkám, začal mobilizovat členy široce rozptýlených Bahá'í společenství, aby zahájili monumentální úkol pokládání základů Správního řádu. Jednotlivci, již byli dříve podněcováni jedinečnou osobností 'Abdu'l-Baháa, začali postupně koordinovat své úsilí ve společném podniku pod trpělivým, leč rozhodným vedením Strážce.

Když se Bahá'í začali ujímat svých nových povinností, Shoghi Effendi jim vštěpoval, jak zjednodušeně zatím chápou posvátné Zjevení, které mají v držení, a jak bázeň vzbuzující výzvy před nimi stojí. „Jak rozsáhlé je Bahá'u'lláhovo Zjevení! Kolik Jeho nesmírných požehnání se dnes dostává

lidstvu!“ napsal. „A přece, jak ubohé a nedostatečné je naše pochopení významu a slávy tohoto učení! Tato generace stojí až příliš blízko tomuto ohromnému Zjevení, aby byla schopná v plné míře ocenit nekonečné možnosti Jeho Víry, bezpříkladnou povahu Jeho Věci a tajemná řízení Jeho Prozřetelnosti.“ „Poslední vůle Mistra má pro současnou generaci příliš složitý obsah na to, aby ji pochopila,“ napsal jeho jménem jeho tajemník, „Je třeba, aby byla v platnosti přinejmenším století, než bude možné odhalit poklady moudrosti, jež jsou v ní ukryty.“ Vysvětlil, že aby bylo možné pochopit povahu a rozměry Bahá'u'lláhovy vize nového Světového řádu, „Musíme se spolehnout na čas a na vedení Božího Světového domu spravedlnosti, abychom získali jasnější a úplnější pochopení jeho ustanovení a jeho dosahu.“

Současný okamžik, který následuje právě po završení celého století „ platnosti“ Vůle, nabízí vhodný úhel pohledu, z něhož lze získat nové porozumění. A tak jsme si vybrali příležitost tohoto výročí, abychom se spolu s vámi zastavili a zamysleli se nad moudrostí obsaženou v ustanoveních Poslední vůle, podívali se na průběh rozvoje Víry a pozorovali soudržnost etap jejího organického vývoje, rozpoznali možnosti obsažené v procesech, které jsou hnací silou jejího pokroku, a ocenili její příslib pro nadcházející desetiletí, jak se ve světě stále více projevuje její moc přetvářet společnost prostřednictvím rostoucího vlivu Bahá'u'lláhova ohromného Zjevení.

Převedení toho, co je psáno, do reality a činů

Bahá'u'lláhovým záměrem je uvést novou etapu vývoje lidstva – organickou a duchovní jednotu národů a národností světa – která předznamenává příchod věku dospělosti lidského rodu a, až se čas naplní, dá vzniknout světové civilizaci a kultuře. Za tímto účelem zjevil Svě učení pro vnitřní i vnější proměnu lidského života. „Každý verš oním Perem zjevený jest jasně zářícím portálem odkrývajícím blaženost bohobojného a zbožného života, čistých a neposkvrněných skutků“, prohlásil. A v nesčetných deskách tento Božský lékař diagnostikoval choroby sužující lidstvo a předložil Svůj uzdravující lék vedoucí k „povznesení, pokroku, výchově, ochraně a obrodě národů země“. Bahá'u'lláh vysvětlil, že: „Výzvy a poselství, jež jsme předávali, nebyly nikdy určeny jen jedné zemi, či ku prospěchu pouze jediného lidu.“ „Jest povinností každého chápavého a rozumného člověka“, napsal, „aby se snažil proměnit vše, co bylo napsáno, ve skutečnost a činy. ... Požehnán a šťasten jest ten, kdož povstal, aby prosazoval nejlepší zájmy národů a příbuzenstev země.“

Úkol vybudovat vyspělý, mírový, spravedlivý a sjednocený svět je rozsáhlý podnik, na němž se musí podílet každý národ a každá národnost. Bahá'í společenství vítá všechny, kdo se k tomuto počínu připojí jako protagonisté duchovního podniku, který může překonat síly rozkladu, jež rozhodávají starý společenský řád, a dát hmatatelnou podobu sjednocujícímu procesu, který povede k rozvinutí nového řádu na jeho místě. Formativní věk je oním kritickým obdobím ve vývoji Víry, v němž si přátelé jsou stále více vědomi poslání, které jim Bahá'u'lláh svěřil, prohlubují své chápání významu a důsledků Jeho zjeveného Slova a systematicky rozvíjejí schopnosti – své vlastní i schopnosti ostatních – aby mohli uváděním Jeho učení do praxe zlepšit svět.

Shoghi Effendi od počátku svého úřadu vedl Bahá'í věřící v jejich snahách hlouběji pochopit poslání, které bude definovat jejich identitu a účel. Vysvětloval jim význam Bahá'u'lláhova příchodu, Jeho vizi pro lidstvo, historii Věci, procesy přetvářející společnost a úlohu, kterou musí Bahá'í hrát při přispívání k pokroku lidstva. Nastínil povahu vývoje Bahá'í společenství, aby přátelé chápali, že společenství během desetiletí a staletí projde mnoha proměnami, často nečekanými. Popsal také dialektiku krize a vítězství a připravil je na křivolakou stezku, jíž musí projít. Vyzval Bahá'í věřící, aby vytříbili svůj charakter a zdokonalili svou mysl, aby mohli čelit výzvám budování nového světa. Pobízel je, aby si nezoufali, když se setkají s problémy rodícího se a rychle se vyvíjejícího společenství nebo s nedostatky a zhoršujícím se prostředím bouřlivé doby, a připomněl jim, že plné vyjádření Bahá'u'lláhových příslibů leží v budoucnosti. Vysvětlil, že Bahá'í mají být jako kvas, prostupující a oživující vliv, který může inspirovat ostatní, aby povstali a překonali zakořeněné vzorce rozvratnosti, konfliktu a soupeření o moc, aby nakonec lidstvo mohlo dosáhnout svých nejvyšších tužeb.

Zatímco Strážce posiloval tyto obsáhlé oblasti porozumění, vedl věřící také k tomu, aby se krok za krokem učili, jak účinně budovat strukturální základnu Správního řádu a systematicky se o Bahá'u'lláhovo učení dělit s ostatními. Postupným objasňováním povahy, zásad a postupů, které tento řád charakterizují, trpělivě usměrňoval jejich úsilí a zároveň zlepšoval jejich schopnost učit Víru, individuálně i kolektivně. V každé podstatné záležitosti udával směr a věřící s ním konzultovali a snažili se uplatňovat jeho vedení, sdíleli s ním své zkušenosti a kladli mu otázky, když se potýkali se spleťmi problémy a obtížemi. Strážce poté, s přihlédnutím k nashromážděným zkušenostem, nabídl další vedení a rozpracoval koncepty a zásady, které přátelům umožnily podle potřeby upravit svou činnost, dokud se jejich úsilí neukázalo jako účinné a nemohlo být aplikováno v širším měřítku. V odezvu na jeho vedení přátelé projevovali neochvějnou víru v pravdivost zjeveného Slova, neochabující důvěru v jeho vizi a neomylnou moudrost, jakož i neotřesitelné odhodlání proměnit různé aspekty svého života podle modelu uvedeného v Učení. Tímto způsobem si společenství postupně vypěstovalo schopnost učit se, jak Učení uplatňovat. Účinnost tohoto přístupu se nejvýrazněji projevila na vrcholu jeho úřadu, kdy Bahá'í svět spojil své síly k nebyvalým úspěchům Desetiletého duchovního tažení.

Úsilí Shoghi Effendiho vyslat věřící na stezku učení se po jeho odchodu i nadále pokračovalo pod taktovkou Světového domu spravedlnosti. V posledních letech prvního století formativního věku již byly základní aspekty procesu učení se, který byl na počátku onoho století stále ještě v počátečním stadiu, vědomě uchopeny a systematicky uplatňovány Bahá'í věřícími po celém světě v celé řadě činností.

Dnes se Bahá'í společenství vyznačuje způsobem fungování, jenž je charakterizován studiem, konzultacemi, činností a reflexí. Neustále zvyšuje svou schopnost uplatňovat Učení v nejrůznějších společenských prostředích a spolupracovat s těmi, již v širší společnosti sdílejí touhu oživit materiální a duchovní základy společenského řádu. V transformační křivuli těchto prostředí se v rámci možností jednotlivci a společenství stávají protagonisty svého vlastního rozvoje, předsudky a jinakost jsou

zaháněny přijetím jednoty lidstva, duchovní rozměr lidského života je podporován dodržováním zásad a posilováním zbožného charakteru společenství a schopnost učení se je rozvíjena a vedena směrem k osobní a společenské transformaci. Snaha pochopit důsledky toho, co Bahá'u'lláh zjevil, a použít Jeho uzdravující lék se nyní stala zřetelnější, cílevědomější a nesmazatelnou součástí Bahá'í kultury.

Toto vědomé uchopení procesu učení se a jeho rozšíření do celého světa, od místních společenství až po mezinárodní arénu, patří k nejlepším plodům prvního století formativního věku. Jak na sebe Bahá'í svět bere stále větší výzvy a ve stále větší míře uvolňuje společnost budující sílu Víry, bude tento proces v následujících letech stále více prostupovat práci každé instituce, společenství i jednotlivce.

Shoghi Effendi ve svém úsilí pomáhat přátelům pochopit vývoj Víry a s tím související odpovědnost, kterou mají, odkazoval na „trojí impuls, jenž vznikl zjevením Desky Karmelu Bahá'u'lláhem a Poslední vůle i Desek Božího plánu odkázaných Středem Jeho Smlouvy – tří Chart, které uvedly do pohybu tři různé procesy, z nichž první působí ve Svaté zemi a jeho cílem je rozvoj institucí Víry v jejím Světovém centru a další dva ve zbytku Bahá'í světa s cílem šířit Víru a ustavit její Správní řád“. Procesy související s každou z těchto Božských chart jsou na sobě vzájemně závislé a vzájemně se posilují. Správní řád je hlavním nástrojem pro realizaci Božího plánu a Boží plán je zase nejmocnějším prostředkem pro rozvoj správní struktury Víry. Pokroky ve Světovém centru, srdci a nervovém centru administrativy, mají výrazný vliv na tělo celosvětového společenství a na druhou stranu jsou zase ovlivňovány jeho vitalitou. Bahá'í svět se neustále vyvíjí a organicky rozvíjí s tím, jak se jednotlivci, společenství a instituce snaží převést pravdy Bahá'u'lláhova Zjevení do reality. Nyní, na konci prvního století formativního věku, je Bahá'í svět schopen plněji pochopit důsledky pro rozvoj Víry, obsažené v těchto nesmrtelných Chartách. A protože získal lepší porozumění procesu, do něhož je zapojen, může lépe pochopit vlastní zkušenosti z uplynulého století a může účinněji konat tak, aby v nadcházejících desetiletích a staletích dosáhl Bahá'u'lláhova zamýšleného účelu pro lidstvo.

Věčné pokračování Smlouvy

Aby Bahá'u'lláh zachoval jednotu Svě Víry, udržel celistvost a flexibilitu Svého učení a zaručil pokrok celého lidstva, ustavil se Svými následovníky Smlouvu, která je v letopisech náboženských dějin jedinečná svou autoritou i výslovnou a souhrnnou povahou. Ve Svě Nejsvětější knize a v Knize Svě Smlouvy i v dalších deskách Bahá'u'lláh nařídil, aby se po Jeho odchodu přátelé obraceli na 'Abdu'l-Baháa, Střed této Smlouvy, aby vedl záležitosti Víry. Ve Svě Poslední vůli 'Abdu'l-Bahá navěky prodloužil trvání této Smlouvy tím, že sepsal ustanovení o Správním řádu, nařízeném v Bahá'u'lláhových písmech, čímž zajistil pokračování autority a vůdcovství prostřednictvím dvojice institucí Strážcovství a Světového domu spravedlnosti, jakož i zdravý vztah mezi jednotlivci a institucemi uvnitř Víry.

Dějiny bohatě prokázaly, že náboženství může sloužit buď jako mocný nástroj spolupráce, jenž podporuje pokrok civilizace, nebo jako zdroj konfliktů, které přinášejí nevyčísitelné škody. Sjednocující a civilizační síla náboženství začíná upadat ve chvíli, kdy se jeho stoupenci neshodnou na

významu a uplatnění božského učení a když se společenství věrných nakonec rozdělí na zneprátelené sekty a denominace. Účelem Bahá'u'lláhova Zjevení je nastolit jednot lidstva a sjednotit všechny národy a tohoto posledního a nejvyššího stupně ve vývoji společnosti nelze dosáhnout, podlehe-li Bahá'í víra neduhu sektářství a rozmělnění božského Poselství, čehož jsme byli svědky v minulosti. Pokud se Bahá'í „nedokáží sjednotit kolem jednoho bodu“, poznamenává 'Abdu'l-Bahá, „jak budou schopni přivodit jednotu lidstva?“ A potvrzuje: „Dnes je dynamickou silou světa bytí síla Smlouvy, která jako tepna pulzuje v těle nahodilého světa a chrání Bahá'í jednotu.“

Mezi úspěchy minulého století je na prvním místě vítězství Smlouvy, která Víru ochránila před rozdělením a zároveň ji pobídla k tomu, aby přijala všechny národy a národnosti a přispěla k jejich posílení. Bahá'u'lláhova bystrá otázka, která leží v srdci náboženství – „Kde si zajistíš lano své víry a upevníš pouto své poslušnosti?“ – nabývá nového a zásadního významu pro ty, kteří Jej uznávají jako Projev Boží pro tento den. Je to výzva k pevnosti ve Smlouvě. Bahá'í společenství na ni odpovědělo dodržováním ustanovení 'Abdu'l-Baháovy Poslední vůle. Na rozdíl od vztahů světské moci, v nichž si svrchovaný subjekt vynucuje poslušnost, se vztah mezi Projevem Božím a věřícími a mezi autoritou určenou Smlouvou a společenstvím řídí vědomým poznáním a láskou. Když věřící rozpozná Bahá'u'lláha, přijímá dobrovolně Jeho Smlouvu jako akt svobodného vědomí a z lásky k Němu zůstává neochvějně věrný jejím požadavkům. Na konci prvního století formativního věku se Bahá'í svět dopracoval plnějšiho pochopení ustanovení Bahá'u'lláhovy Smlouvy a začal podle nich jednat a mezi věřícími se vytvořil osobitý soubor vztahů, které sjednocují a usměřňují jejich energii při plnění posvátného poslání. Tento úspěch, stejně jako mnoho dalších, byl výsledkem překonaných krizí.

Existence Smlouvy neznamená, že se nikdo nikdy nepokusí Víru rozdělit, poškodit nebo zbrzdit její vývoj. Zaručuje však, že každý takový pokus je předem odsouzen k nezdaru. Po Bahá'u'lláhově odchodu se někteří ctizádostiví jedinci, včetně 'Abdu'l-Baháových bratrů, pokusili uzurpovat si autoritu, kterou Bahá'u'lláh udělil 'Abdu'l-Baháovi, a zasévali do společenství semínka pochybností, zkoušejíce a občas uvádějíce v omyl ty, kteří byli na vahách. I Shoghi Effendi byl během svého působení napadán nejen těmi, kdo porušili Smlouvu a postavili se proti 'Abdu'l-Baháovi, ale také některými věřícími uvnitř společenství, kteří odmítli platnost Správního řádu a zpochybňovali autoritu Strážcovství. O mnoho let později, když Shoghi Effendi zemřel, se objevil nový útok na Smlouvu, když jeden hluboce pomýlený jedinec, přestože po mnoho let sloužil jako Ruka Věci Boží, učinil nepodložený a marný pokus nárokovat si Strážcovství pro sebe, navzdory jasným podmínkám stanoveným v Poslední vůli. Po zvolení Světového domu spravedlnosti se i tato instituce stala terčem aktivních odpůrců Věci. V pozdějších desetiletích se několik lidí z řad společenství, již se prezentovali jako znalejší než ostatní, bezvýsledně snažilo nově vyložit Bahá'í učení týkající se ustanovení Smlouvy, aby zpochybnili autoritu Domu spravedlnosti a v nepřítomnosti žijícího Strážce si nárokovali určité výsady, které by jim umožnily řídit záležitosti Víry směrem, který si sami zvolili.

Po celé století tedy byla Smlouva, kterou ustanovil Bahá'u'lláh a jejíž trvání navěky prodloužil 'Abdu'l-Bahá, různými způsoby napadána vnitřními i vnějšími odpůrci, ale nakonec bezvýsledně. Ačkoli byli ve všech těchto případech někteří jednotlivci zavedeni na scestí nebo se vzbouřili, útoky

nedokázaly změnit směr Věci, ani ji nově definovat, ani způsobit trvalou trhlinu ve společenství. Pokaždé se podařilo nalézt odpovědi na otázky a vyřešit problémy tím, že se věřící obrátili k určenému středu autority v dané době – k 'Abdu'l-Baháovi, Strážci nebo Světovému domu spravedlnosti. Jak si společenství věřících zlepšovalo své pochopení Smlouvy a pevnost ve Smlouvě, naučilo se být odolné vůči typům útoků a překrucování, které v dřívějším období ohrožovaly samotnou existenci a účel Víry. Celistvost Bahá'u'lláhovy Věci zůstává stále v bezpečí.

Každá generace Bahá'í, ať už je její duchovní vnímání sebelepší, bude nevyhnutelně mít limitované pochopení plného významu Bahá'u'lláhova učení, a to v důsledku omezení daných stávajícími historickými okolnostmi a konkrétním stadiem organického vývoje Víry. Například v hrdinském věku Víry museli věřící najít cestu tím, co jistě někdy prožívali jako matoucí a převratný sled přechodů od Bábova Zřízení ke Zřízení Bahá'u'lláha a poté k úřadu 'Abdu'l-Baháa – všechny tyto přechody jsou dnes s odstupem času a s vysvětlením, které poskytl Shoghi Effendi, snadno pochopitelné jako po sobě jdoucí dějství v jediném, božsky se rozvíjejícím dramatu. Stejně tak dnes, po neúnavné práci společenství v průběhu celého století, prvního století formativního věku, je možné lépe pochopit důležitost, účel a nedotknutelnost Smlouvy – onoho neocenitelného odkazu Bahá'u'lláha Svým následovníkům. Těžce vydobyté pochopení povahy Smlouvy a pevnost, již takové porozumění vyvolává a udržuje, budou i nadále pro jednotu a pokrok v průběhu Zřízení zásadní.

Nyní je zřejmé a pevně dané, že Bahá'u'lláhova Smlouva stanoví dva středy autority. Prvním je Kniha: Bahá'u'lláhovo Zjevení spolu se souborem děl 'Abdu'l-Baháa a Shoghi Effendiho, která představují autoritativní výklad a vysvětlení Tvůrčího slova. Odchodem Shoghi Effendiho se uzavřelo více než století rozšiřování tohoto autoritativního středu. Existence Knihy však zajišťuje, že Zjevení je dostupné každému věřícímu, ba celému lidstvu, nezkrácené lidskými chybnými výklady či doplněními.

Druhým autoritativním středem je Světový dům spravedlnosti, jenž, jak potvrzují Posvátné spisy, je pod péčí a neomylným vedením Bahá'u'lláha a Bába. „Ať si nikdo nepředstavuje, že Dům spravedlnosti přijme nějaké rozhodnutí dle svého vlastního pojetí a názorů,“ vysvětluje 'Abdu'l-Bahá. „Bůh chraň! Nejvyšší dům spravedlnosti bude přijímat rozhodnutí a stanovovat zákony na základě inspirace a ujištění Ducha svatého, neboť je v opatrování Odvěké Krávy, pod Jeho záštitou a ochranou.“ „Bůh jim vpravdě vnukne, cokoli si přeje,“ prohlašuje Bahá'u'lláh. „Oni, a ne seskupení těch, kteří je přímo nebo nepřímo volí,“ uvádí Shoghi Effendi, „jsou tímto učiněni příjemci božského vedení, které je jak životadárnou krví, tak konečnou záštitou tohoto Zjevení.“

Pravomoci a povinnosti, jimiž byl Dům spravedlnosti pověřen, zahrnují vše, co je nezbytné k zajištění naplnění Bahá'u'lláhova záměru pro lidstvo. Již po více než půl století je Bahá'í svět očitým svědkem jejich rozsahu a projevů, včetně vyhlášení Zákona Božího, uchovávání a šíření Bahá'í Posvátných spisů, vztyčení Správního řádu a vytváření nových institucí, plánování postupných etap v rozvíjení Božího plánu a ochrany Víry a zajištění její jednoty, jakož i úsilí vedoucího k zachování lidské cti, pokroku světa a osvícení jeho národů. Vysvětlení a objasnění Domu spravedlnosti řeší všechny obtížné problémy, otázky, které jsou nesrozumitelné, problémy, které způsobily neshody, a

záležitosti, které nejsou výslovně zaznamenány v Knize. Dům spravedlnosti bude po celou dobu trvání Zřízení poskytovat vedení podle toho, co je v dané době naléhavé, čímž zajistí, aby se Věc, jako živý organismus, dokázala přizpůsobit potřebám a požadavkům neustále se měnící společnosti. A zaručuje, že nikdo nemůže upravit povahu Bahá'u'lláhova poselství nebo změnit zásadní charakteristiky Věci.

V Kitáb-i-Íqánu se Bahá'u'lláh táže: „Jaký útlak‘ jest větší nežli ten, jenž se tu líčí? Jaký ‚útlak‘ jest žalostnější, než že duše, hledající pravdu a přející si dosáhnout poznání Boha, nebude vědět, kam pro ně jít a u koho je hledat?“ Svět, jenž si povětšinou není vědom světla Bahá'u'lláhova Zjevení, je stále více rozdělen a zmaten v otázkách pravdy, morálky, identity a záměru a vyveden z míry zrychlujícím se a zničujícím působením rozkladných sil. Pro Bahá'í společenství však Smlouva nabízí zdroj jasnosti a útočiště, svobody a síly. Každý věřící může svobodně prozkoumávat oceán Bahá'u'lláhova Zjevení, dospět k osobním závěrům, pokorně sdílet své vhledy s ostatními a snažit se den za dnem uplatňovat Učení. Prostřednictvím konzultací a vedení institucí jsou kolektivní snahy uváděny v soulad a zacíleny, proměňujícíce pouta mezi jednotlivci, v rodinách a mezi společenstvími a podporujícíce společenský pokrok.

Z lásky k Bahá'u'lláhovi a ujištění Jeho výslovnými pokyny jednotlivci, společenství a instituce nacházejí ve dvou autoritativních střezech Smlouvy vedení nezbytné pro rozvíjení Víry a zachování celistvosti Učení. Tímto způsobem Smlouva chrání a zachovává proces dialogu a učení se o významu Zjevení a o realizaci jeho předpisů pro lidstvo v průběhu Zřízení a zároveň se vyvarovává škodlivým účinkům nekonečných sporů o významu a praxi. Díky tomu jsou vyvážené vztahy mezi jednotlivci, společenstvími a institucemi ochráněny a rozvíjejí se správným směrem a všem je umožněno dosáhnout svého plného potenciálu, vykonávat své funkce a požívat svých výsad. Bahá'í společenství tak může jednotně postupovat vpřed a stále více naplňovat svůj životně důležitý záměr tím, že zkoumá skutečnost a vytváří znalosti, rozšiřuje okruh dosahu svých snah a přispívá k rozvoji civilizace. Po více než sto letech je pravdivost ‘Abdu'l-Baháova tvrzení stále zřejmější: „osou jednosti světa lidstva je síla Smlouvy a nic jiného.“

Rozvinutí Správního řádu

Krom toho, že ‘Abdu'l-Baháova Poslední vůle navěky prodloužila platnost Smlouvy, také položila základ dalšímu z nejvýznamnějších úspěchů prvního století formativního věku: vzniku a rozvoji Správního řádu, dítěte Smlouvy. Během jediného století se administrativa, která se zpočátku soustředila na zřizování volených institucí, rozrostla co do šířky i komplexnosti, rozvíjejíc se po celém světě, dokud nepropojila všechny národy, země a regiony. Bahá'u'lláhovy a ‘Abdu'l-Baháovy spisy, které daly těmto institucím vzniknout, jim též poskytují vizi a duchovní mandát, aby pomáhaly lidstvu budovat spravedlivý a mírový svět.

Bahá'u'lláh prostřednictvím Správního řádu Své Víry spojil jednotlivce, společenství a instituce jako protagonisty v systému dříve neviděném. V souladu s potřebami věku dospělosti lidstva zrušil historickou praxi, kdy duchovní drželi otěže náboženské autority, poučovali společenství věrných a řídili jeho záležitosti. Aby zabránil soupeření konkurenčních ideologií, stanovil prostředky spolupráce

při hledání pravdy a usilování o blaho lidí. Místo snah o získání moci nad druhými zavedl opatření, která podporují rozvoj skrytých sil jednotlivce a jejich projev ve službě společnému dobru.

K duchovním vlastnostem, jež tvoří základ vztahu mezi třemi protagonisty nového způsobu života, patří důvěryhodnost, pravdivost, správné jednání, shovívavost, láska a jednota, zatímco úsilí o dosažení společenského rozvoje je formováno Bahá'u'lláhovou vizí jednoty lidstva.

V době 'Abdu'l-Baháova odchodu se instituce Víry skládaly z malého počtu místních rad, jež fungovaly nesourodými způsoby. Pouze několik málo institucí působilo nad rámec místní úrovně a národní duchovní rady ještě neexistovaly. Bahá'u'lláh jmenoval čtyři Ruce Věci v Íránu a 'Abdu'l-Bahá řídil jejich činnost pro pokrok a ochranu Víry, ale jejich počet nerozšířil, krom čtyř posmrtných jmenování. Takže v tomto okamžiku si Bahá'u'lláhova Věc, hojně oplývající duchem a potenciálem, teprve musela vytvořit správní aparát, který by jí umožnil systematizovat své úsilí.

V prvních měsících svého působení Shoghi Effendi uvažoval o okamžitém zřízení Domu spravedlnosti. Leč po přezkoumání stavu Víry ve světě rychle dospěl k závěru, že podmínky potřebné pro vytvoření Domu spravedlnosti nejsou ještě naplněny. Místo toho vyzval Bahá'í všude na světě, aby soustředili svou energii na zřizování místních a národních duchovních rad. „Národní duchovní rady budou jako pilíře postupně a pevně ustavovány v každé zemi na stabilních a zpevněných základech místních rad,“ prohlásil. „Na těchto pilířích bude vztyčena mohutná stavba, Světový dům spravedlnosti, jejíž vznešená konstrukce se bude vypínat vysoko nad světem existence.“

Když Shoghi Effendi pomáhal přátelům pochopit jejich práci při pokládání základů společenství, zdůrazňoval, že Správní řád není cílem sám o sobě, ale nástrojem k usměrnění ducha Víry. Poukázal na jeho organický charakter a vysvětlil, že Bahá'í správa „je pouze první podobou toho, co v budoucnu bude společenským životem a zákony komunitního žití“ a že „věřící ji teprve začínají správně chápat a uplatňovat“. Vysvětlil také, že Správní řád je „jádem a vzorem“ toho, co se nakonec stane novým řádem pro organizování záležitostí lidstva, předvídaným Bahá'u'lláhem. A tak, když přátelé začali administrativu budovat, chápali, že vztahy mezi jednotlivci, společenstvími a utvářenými institucemi se budou rozvíjet a budou stále komplexnější, což postupně povede k nárůstu schopností, jak se bude Víra rozšiřovat a vytvářet nový vzorec života, který bude moci stále více zapojovat národy světa.

Shoghi Effendi setrvalou výměnou korespondence vedl přátele krok za krokem v jejich úsilí učit se uplatňovat učení týkající se administrativy a prohlubovat své chápání jejího účelu, nezbytnosti, metod, formy, zásad, flexibility a způsobu fungování, přičemž jim potvrzoval, že základ těchto záležitostí je výslovně uveden v Bahá'í písmech. Pomáhal jim rozvíjet proces Bahá'í voleb, zřizovat a spravovat Bahá'í fond, organizovat národní konvent, budovat vztahy mezi národními a místními radami a plno dalších záležitostí. Rozptyloval pochybnosti a váhavost těch, již jen s obtížemi chápali základní kontinuitu mezi kulturou a praxí Bahá'í života v době 'Abdu'l-Baháa a kroky, které on jako Strážce podnikal, aby položil správní základy pro další etapu vývoje Víry. Jak věřící spravovali své administrativní záležitosti, trpělivě odpovídal na jejich otázky, řešil problémy a podporoval kolektivní život Bahá'í světového společenství. Přátelé se postupně naučili pracovat ve shodě, podporovat

rozhodnutí svých institucí a jejich pokrok a uvědomili si, že jak porozumění, tak schopnost jednat se časem zlepší. Místní rady začaly fungovat podle konzistentních postupů pro volby, konzultaci, finanční záležitosti a organizaci života společenství. První národní rady byly zřízeny na Britských ostrovech, v Německu a Rakousku, Indii a Barmě, Egyptě a Súdánu, na Kavkaze, v Turkestánu a ve Spojených státech a Kanadě. V souladu s organickou povahou Správního řádu byly národní rady často zakládány nejprve na regionální úrovni, zahrnující více než jednu zemi, a teprve později, jak se násobil počet věřících a místních rad, na úrovni národa či teritoria. V závěsu za nimi byla ustavena řada různých výborů, jmenovaných na místní i národní úrovni, které podporovaly kolektivní úsilí v celé řadě oblastí, včetně učení Víry, překladů, vydávání publikací, vzdělání, průkopnictví a pořádání slavností devatenáctého dne a svatých dní.

Po třech desetiletích věnovaných budování správy na místní a národní úrovni zahájil Shoghi Effendi v posledních letech svého života novou etapu vývoje Správního řádu tím, že uvedl v život instituce na mezinárodní a kontinentální úrovni. Začalo to „dlouho očekávaným vznikem a založením Světového správního centra Bahá'u'lláhovy Víry ve Svaté zemi“. V roce 1951 oznámil vytvoření Mezinárodní Bahá'í rady. Vysvětlil, že tato nová instituce se bude vyvíjet a procházet různými fázemi, které jsou přípravou na její přeměnu a rozkvět ve Světový dům spravedlnosti.

Po tomto dramatickém vývoji následovalo koncem téhož roku Shoghi Effendiho jmenování dvanácti Rukou Věci Boží, rovnoměrně zastoupených na třech světadílech a ve Svaté zemi – prvního kontingentu Rukou Věci, jenž byl zřízen v souladu s ustanoveními 'Abdu'l-Baháovy Poslední vůle. Tito význační jednotlivci byli jmenováni, aby podporovali postup práce propagace a ochrany Víry. Existence instituce, která hraje tak zásadní roli při prosazování zájmů Věci, ale která nemá žádnou zákonodárnou, výkonnou ani soudní moc a je zcela zbavena kněžských funkcí nebo práva podávat autoritativní výklady, je rysem Bahá'í správy, jenž nemá v náboženstvích minulosti obdoby. Po mnoha letech péče o systém volených rad a jejich přidružených institucí začal Shoghi Effendi utvářet tuto jmenovanou instituci a vést přátele k pochopení, přijetí a podpoře jejich jedinečných funkcí. Jmenování druhého kontingentu Rukou v roce 1952 zvýšilo jejich počet na devatenáct. V roce 1954 byly zřízeny pomocné sbory, jejichž členové sloužili jako zástupci Rukou na jednotlivých kontinentech. Až do posledních dnů svého života Strážce pokračoval v rozšiřování této instituce, jmenoval poslední kontingent Rukou, čímž zvýšil jejich počet na dvacet sedm, a zřídil pomocný sbor pro ochranu, čímž doplnil sbor pro propagaci.

Když Shoghi Effendi přemýšlel nad úsilím věřících vybudovat rodící se formu administrativy, vysvětlil jim, že mnohé z toho, co bylo zavedeno pod jeho vedením, je dočasné, a že je rolí Světového domu spravedlnosti „definitivněji stanovit hrubé rysy, jimiž se musí řídit budoucí aktivity a administrativa“ Víry. Při jiné příležitosti napsal, že „až bude tento Nejvyšší orgán řádně ustaven, bude muset znovu zvážít celou situaci a stanovit zásady, které budou řídit, dokud to bude považovat za vhodné, záležitosti Věci“.

Po nečekaném skonu Shoghi Effendiho v listopadu 1957 připadla odpovědnost za záležitosti Věci na krátkou dobu Rukám Věci Boží. Jen pouhý měsíc předtím je Strážce označil za „hlavního správce

Bahá'u'lláhova zárodečného Světového společenství národů, jimž neomylné Pero Středu Jeho Smlouvy svěřilo dvojí funkci – bdít nad bezpečností Víry Jeho Otce a zajišťovat její šíření“. Ruce Věci Boží se věrně a nekompromisně držely směru, stanoveného Strážcem. Pod jejich správcovstvím se počet národních rad zvýšil z dvaceti šesti na padesát šest a do roku 1961 byly provedeny kroky popsané Shoghi Effendim pro přeměnu Mezinárodní Bahá'í rady ze jmenovaného na volený orgán, čímž byla připravena půda pro volby Světového domu spravedlnosti v roce 1963.

Organické rozvíjení administrativy, o kterou tak pečlivě pečoval Strážce, bylo systematicky tříbeno a dále rozváděno pod vedením Domu spravedlnosti. Následující více než půlstoletí bylo svědkem řady úspěchů. Mezi nejvýznamnější z nich patří Ústava Světového domu spravedlnosti, kterou Strážce opěvoval jako „Největší zákon“ a která byla přijata v roce 1972. Po konzultaci s Rukami Věci byly funkce této instituce zachovány do budoucna vytvořením kontinentálních sborů poradců v roce 1968 a Mezinárodního centra pro učení Víry v roce 1973. Nadto byli členové pomocných sborů poprvé oprávněni jmenovat asistenty, aby dosah svého působení v oblasti propagace a ochrany rozšířili až na místní úroveň. Počet národních a místních rad se znásobil a rady si zdokonalily schopnost sloužit Bahá'í společenství a zvětšit svůj vliv zapojením do širší společnosti. V roce 1997 byly zavedeny regionální Bahá'í rady, aby pomohly řešit stále složitější otázky, s nimiž se potýkají národní duchovní rady, a zároveň zachovaly rovnováhu mezi centralizací a decentralizací ve správních záležitostech společenství. Systém výborů pro učení Víry zavedený v době Strážce postupně ustoupil strukturám, jež mohly převzít odpovědnost za plánování a rozhodování na méně centralizovaných úrovních, pronikajících až do sousedství a vesnic. Vzniklo více než tři sta vzdělávacích institutů, přes dvě stě regionálních rad a správní uspořádání ve více než pěti tisících klastrech. O Ridvānu 1992 byl v celém Bahá'í světě obecně uplatněn zákon *Huqúqu'lláhu* a jeho institucionální struktura se následně upevnila zřízením sítě sborů důvěrníků a představitelů na regionální a národní úrovni a v roce 2005 také jmenováním Mezinárodního sboru důvěrníků. Po odchodu Shoghi Effendiho byla dokončena výstavba *Mashriqu'l-Adhkárů* v Ugandě, Austrálii, Německu a Panamě a další byly posléze vztyčeny na Samoi, v Indii a v Chile; v roce 2012 byl proces zakládání domů uctívání rozšířen na národní a místní úroveň.

Za těchto sto let se tedy, prostřednictvím řady vývojových stadií, vztahy mezi jednotlivci, společenstvími a institucemi postupně vyvíjely do stále komplexnějších forem, byly rozšiřovány základy administrativy, její metody neustále přizpůsobovány a struktury spolupráce byly neustále upřesňovány a třibeny. To, co na začátku prvního století formativního věku započalo jako síť volených orgánů, se do konce stejného století stalo rozsáhlou sestavou institucí a orgánů, rozprostírající se od místních společenství až po mezinárodní úroveň, sjednocující Bahá'í svět v myšlenkách i činech ve společném podniku napříč rozmanitými kulturními kontexty a společenskými prostředími.

Dnes, ačkoliv se administrativa ještě plně nerozvinula, se v systému, který Bahá'u'lláh zavedl, projevuje nový vzorec interakce a výrazná dynamika ve vztazích mezi jeho třemi protagonisty, jak se angažují ve společném záměru pracovat na organickém rozvoji Víry a pro zlepšení světa. Ve společnosti podobně smýšlejících spolupracovníků a v různých prostředích vytvořených pro studium,

reflexi a další četné společenské interakce jednotlivci vyjadřují své mínění a prostřednictvím procesu konzultace hledají pravdu, aniž by trvali na správnosti vlastních názorů. Společně čtou realitu svého okolí, zkoumají hloubku dostupného vedení, čerpají relevantní poznatky z Učení a z nashromážděným zkušeností, vytvářejí duchovně povznášející prostředí plné spolupráce, budují kapacitu a podněcují k činům, které časem nabývají na účinnosti a komplexnosti. Snaží se rozlišovat ty oblasti činnosti, v nichž jednotlivec může nejlépe uplatnit iniciativu, od těch, které přísluší pouze institucím, a srdcem i duší vítají vedení a pokyny od svých institucí. Napříč vyspělými klasy a ve vesnicích a sousedstvích, které jsou centry intenzivní činnosti, povstává společenství, které spojuje společná identita, vůle a záměr, které poskytuje prostředí pro zlepšování schopností jednotlivců a sjednocuje je v mnoha vzájemně se doplňujících a posilujících činnostech, jež vítají všechny a každého se snaží povznést. Taková společenství se stále více vyznačují uvědoměním si jednoty svých členů, osvobozením se od předsudků všeho druhu, zbožným charakterem, oddaností principu rovnoprávnosti žen a mužů, nezištnou službou lidstvu, vzdělávacími procesy a pěstováním ctností a schopností systematicky se učit a přispívat k materiálnímu, společenskému a duchovnímu pokroku společnosti. Ti členové společenství, již jsou povoláni sloužit v institucích, se snaží být si vědomi své povinnosti odložit vlastní preference a antipatie, nikdy sebe nepovažovat za ústřední okrasu Věci nebo za nadřazené ostatním a vystříhat se jakéhokoli pokusu mít kontrolu nad myšlením a jednáním věřících. Při plnění svých povinností instituce podporují tvořivost a spolupráci při výměně názorů mezi všemi složkami společenství a usilují o dosažení shody, překonání výzev, podporu duchovního zdraví a vitality a o to na základě zkušeností určit nejúčinnější způsoby, jak prosazovat cíle a záměry společenství. Různými prostředky, včetně zakládání vzdělávacích institucí, pomáhají podporovat duchovní a intelektuální rozvoj věřících.

Jako výsledek těchto nových vztahů a schopností tří protagonistů se zvětšil okruh těch, již jsou schopni strategicky myslet a jednat, a zároveň se rozšířil dosah podpory, zdrojů, povzbuzení a milujícího vedení, kamkoli je třeba. Zkušenosti a vhledy jsou sdíleny po celém světě, od místních společenství až po mezinárodní úroveň. Vzorec života vytvořený tímto dynamickým zapojením zahrnuje miliony duší ze všech společenských vrstev, prodchnutých Bahá'u'lláhovou vizí sjednoceného světa. V jedné zemi za druhou přitahuje pozornost rodičů, pedagogů, tradičních vůdců, úředníků a myšlenkových vůdců k síle Jeho systému řešit naléhavé potřeby světa. Samozřejmě ne každé společenství vykazuje vlastnosti toho nejpokročilejšího; ostatně v Bahá'í dějinách tomu tak bylo vždy. Nicméně, když se na některém místě objeví nové schopnosti, ohlašuje to zřejmý pokrok a slouží jako předzvěst, že i ostatní se touto cestou jistě vydají.

V epochách a stoletích před námi bude Správní řád pokračovat ve svém organickém vývoji v odezvu na růst Víry a naléhavé požadavky měnící se společnosti. Shoghi Effendi předvídal, že jak „jeho dílčí součásti, jeho organické instituce začnou pracovat efektivně a rázně“, Správní řád „potvrdí svůj nárok a prokáže svou schopnost být považován nejenom za jádro, ale za samotný vzor Nového světového řádu, který je předurčen k tomu, aby, až se čas naplní, pojal celé lidstvo“. Jak se tedy Bahá'u'lláhův systém bude vyhraňovat, nabídne lidstvu nové a produktivnější způsoby uspořádání jeho záležitostí. V průběhu tohoto organického vývoje se vztahy mezi jednotlivci, společenstvími a

institucemi budou nevyhnutelně rozvíjet novými směry a někdy i nečekanými způsoby. Neochvějná božská ochrana, jež obemyká Dům spravedlnosti, však zajistí, že Bahá'í svět při tom, jak bude proplouvat vřavou nejnebezpečnějšího období ve společenském vývoji lidstva, bude bez odchýlení sledovat kurz, který nastavila Prozřetelnost.

Celosvětové rozšíření a rozvoj Víry

Od svého počátku bylo společenství vytvořené Bahá'u'lláhem, ač malé co do počtu a zeměpisného rozšíření, podněcováno Jeho vznešeným Učením a povstalo, aby se o toto Učení štedře dělilo se všemi těmi, kdo hledají duchovní stezku k osobní a společenské transformaci. Přátelé se časem naučili úzce spolupracovat s podobně smýšlejícími lidmi a organizacemi, aby pozvedli lidského ducha a přispěli ke zlepšení situace rodin, společenství i společnosti jako celku. Vnímavost na Bahá'u'lláhovo poselství byla v každé zemi a díky oddanému a obětavému úsilí mnoha generací vznikala po celém světě, v odlehlých městech a vesnicích, Bahá'í společenství, aby obsáhla rozmanitost lidského rodu.

Během Bábova Zřízení byla Víra ustavena ve dvou zemích. V Bahá'u'lláhově době se rozšířila celkem do patnácti a na konci 'Abdu'l-Baháova působení dosáhla přibližně třiceti pěti zemí. Během bouřlivých let světové války zjevil 'Abdu'l-Bahá jeden ze Svých neocenitelných odkazů, Desky Božího plánu, Svůj velkolepý plán na duchovní osvícení planety prostřednictvím šíření Bahá'u'lláhova učení. Tato vzácná Charta vyzývala ke kolektivnímu a metodickému úsilí; a přec do doby Mistrova odchovu sotva pronikla do myšlení a činnosti společenství a v odpověď na ni povstalo jen několik výjimečných hrdinů a hrdinek Víry, především Martha Root.

Po dvacet let od zjevení Božího plánu 'Abdu'l-Baháovým perem bylo jeho uskutečňování pozastaveno až do doby, kdy přátelé, vedeni Shoghi Effendim, byli schopni vytvořit správní aparát Víry a podporovat jeho řádné fungování. Teprve když počáteční správní struktura stála na pevných základech, mohl Strážce začít formulovat vizi rozvíjení Víry založenou na 'Abdu'l-Baháově Božím plánu. A jak se administrativa vyvíjela odlišnými, stále složitějšími stadii, tak se organicky vyvíjelo i úsilí sdílet a uplatňovat Bahá'u'lláhovo učení, což dalo vzniknout novému vzorci života společenství, které mohlo pojímat zvětšující se počty, umožňovat přátelům přebírat větší výzvy a přispívat ke vzrůstající míře osobní a společenské transformace.

K zahájení tohoto systematického úsilí povolal Shoghi Effendi společenství ve Spojených státech a Kanadě – vyvolené příjemce Desek Božího plánu, jež určil, v daném pořadí, za jeho hlavní vykonavatele a jejich spojence – aby vypracovaly „systematický, pečlivě promyšlený a dobře zavedený plán“, který má být „důrazně prováděn a neustále rozšiřován“. Tato výzva vyústila v zahájení prvního sedmiletého plánu v roce 1937, jenž přinesl Bahá'u'lláhovo učení do Latinské Ameriky a po němž následoval druhý sedmiletý plán, spuštěný v roce 1946, jenž kladl důraz na rozvoj Víry v Evropě. Shoghi Effendi podobně podporoval práci učení Víry v dalších národních společenstvích, která následně pod jeho ostražitým dohledem přijala národní plány. Národní duchovní rada Indie a Barmy přijala svůj první plán v roce 1938; Britských ostrovů v roce 1944; Persie v roce

1946; Austrálie a Nového Zélandu v roce 1947; Iráku v roce 1947; Kanady, Egypta a Súdánu i Německa a Rakouska v roce 1948; a Střední Ameriky v roce 1952. Každý z těchto plánů se řídil stejným základním schématem: učít Víru jednotlivce, založit místní radu a vytvořit společenství a pak otevřít další lokality na domácí frontě nebo v jiné zemi – a poté toto schéma znovu zopakovat. Když byly v nějaké zemi či teritoriu položeny pevné základy, mohla být zřízena národní rada.

Během těchto let Shoghi Effendi neustále povzbuzoval přátele, aby plnili svou povinnost učít Víru v rámci plánů přijatých jejich národní radou. Postupem času se ukázalo, že metody, jako je průkopnictví, cestující učitelé, setkání typu fireside, letní školy a účast na aktivitách podobně smýšlejících organizací, jsou na určitých místech účinné, a Shoghi Effendi vyzval přátele v jiných částech světa, aby si je osvojili. Úsilí expanze bylo doprovázeno stejně silným důrazem na vnitřní rozvoj nezbytný k upevnění identity a charakteru Bahá'í víry jako svébytného náboženského společenství. Tento transformační proces byl pečlivě podporován Strážcem, jenž věřícím vykládal historii jejich Víry, napomáhal užívání Bahá'í kalendáře, kladl důraz na pravidelnou účast na slavnostech a připomínkách svatých dní a trpělivě vedl věřící, aby přijali povinnost poslušnosti Bahá'í zákonům, jako jsou například nařízení ohledně Bahá'í manželství. Víra se postupně vyvinula ve světové náboženství a zaujala své místo mezi svými bratrskými náboženstvími.

Spolu se slavnostním založením mezinárodních institucí se kolektivní úsilí Víry na poli učení Víry přesunulo do arény mezinárodní spolupráce. V roce 1951 spolupracovalo pět národních společenství na realizaci „velice slibné“ a „nesmírně významné“ africké kampaně s cílem rozšířit Víru napříč světadílem. A v roce 1953 bylo zahájeno Desetileté tažení, které sjednotilo snahy všech dvanácti existujících národních rad do jednoho společného celosvětového plánu – prvního svého druhu. V této vrcholné fázi Strážcova úřadu byla síť správních orgánů, kterou přátelé vybudovali, a osvědčené metody, jež vyvinuli, použity v kolektivním duchovním podniku, jaký Bahá'í společenství nikdy předtím nevidělo.

Jak věřící cestovali široko daleko, aby se podělili o svou vzácnou Víru, nacházeli mezi rozličnými národy velkou vnímavost pro její zásady a učení. Tyto skupiny obyvatel v Bahá'u'lláhově Zjevení objevily hlubší význam a cíl svého života a také nové poznatky, které jejich společenstvím umožnily překonávat výzvy a rozvíjet se duchovně, společensky i materiálně. Božské světlo, původně roznášené pozvolna od jednotlivce k jednotlivci, tak začalo rychle pronikat mezi masy lidí. Předzvěst jevu vstupování do Víry v zástupech, předpovězená 'Abdu'l-Baháem, se stala zjevnou, jak se k Víře začaly hlásit stovky věřících v Ugandě, Gambii, Gilbertových a Elliceových ostrovech a později v Indonésii a Kamerunu. Než se tento plán přiblížil ke konci, byl týž proces započat v řadě dalších zemí, přičemž počet jednotlivců přijímajících Víru dosáhl desítek tisíc či dokonce více.

Po Shoghi Effendiho skonu Ruce Věci zajistily úspěšné dokončení Desetiletého tažení tím, že se bez odchýlení držely stezky, kterou nastínil. Uplatňováním zkušeností získaných pod vedením Strážce toho bylo na poli učení Víry během jediného desetiletí dosaženo více než v předchozím století. Víra se rozšířila do 131 nových zemí a teritorií a počet lokalit, kde žili Bahá'í věřící, přesáhl jedenáct tisíc – s celkem padesáti šesti národními duchovními radami a přes 3500 místními radami. Tento podnik

vyvrcholil volbou Světového domu spravedlnosti členy těchto národních rad v souladu s ustanoveními danými 'Abdu'l-Baháem.

Dům spravedlnosti po svém zřízení pokračoval v systematickém vykonávání Božího plánu, přičemž zahájil jeho druhou epochu tím, že postupně prohluboval a zvětšoval rozsah aktivit rozvíjených Strážcem, doplňoval či rozváděl rozličné aspekty dané práce a koordinoval a sjednocoval činnost všech národních rad. Mezi zdůrazňovanými oblastmi, které se objevily nebo kterým byla věnována zvýšená pozornost, byla všeobecná účast jednotlivců na službě Věci a prohlubování jejich porozumění zákonům a učení. Nadto byl v procesu posilování institucí kladen důraz na spolupráci mezi nově ustavenými sbory poradců a národními radami i mezi členy pomocných sborů poradců a místními duchovními radami. Zaměřením na dětské hodiny, zaváděním aktivit pro mládež a ženy a pravidelným pořádáním schůzek duchovních rad byl zlepšován život společenství. Další iniciativy zahrnovaly rozsáhlé hlásání Víry a její propagace v médiích; rozvoj středisek učení se, včetně letních škol a vzdělávacích institutů; větší zapojení do života společnosti; a podporování Bahá'í scholastiky.

Jako výsledek všech těchto snah se do 90. let 20. století Víra rozšířila do desítek tisíc lokalit a počet národních rad se více než ztrojnásobil na přibližně 180. Během této doby se rozvoj národních společenství řídil dvěma rámcovými vzorci, které se do značné míry odvíjely od reakce širší společnosti. V prvním případě byla místní společenství zpravidla malá co do velikosti a pouze některá se rozrostla tak, že počítala sto věřících či více. Tato společenství se často vyznačovala silným procesem konsolidace, jenž umožňoval širokou škálu aktivit a vznik silného pocitu Bahá'í identity. Přesto bylo stále více zřejmé, že ačkoli je takové malé společenství sjednoceno ve sdílené víře, charakterizováno vysokými ideály a zdatné při řízení svých záležitostí a péči o své potřeby, nemůže nikdy doufat, že bude sloužit jako vzor pro restrukturalizaci celé společnosti – ať prosperuje sebevíc nebo se snaží svou humanitární činností sloužit ostatním.

Druhý model se utvářel v oněch zemích, kde započal proces vstupování do Víry v zástupech, což vedlo k exponenciálnímu nárůstu počtu členů, nových lokalit a nových institucí. V několika zemích se Bahá'í společenství rozrostlo na více než sto tisíc věřících – v Indii dokonce dosáhlo téměř dvou milionů. Věru, během jediného dvouletého období na konci 80 let 20. století přijalo Víru napříč světem přes milion duší. A přec na těchto místech, navzdory tvůrčímu a obětavému úsilí, jež bylo vynakládáno, proces konsolidace nedokázal držet krok s expanzí. Mnozí se stali Bahá'í, ale neexistovaly prostředky, aby si všichni tito noví věřící dostatečně prohloubily své znalosti o základních pravdách Víry a aby se rozvinula životem kypící společenství. Nešlo v dostatečném počtu zřizovat Bahá'í hodiny, aby mohly sloužit stále rostoucímu počtu dětí a mládeže. Bylo vytvořeno přes třicet tisíc místních rad, ale pouze zlomek z nich začal fungovat. Tato zkušenost ukázala, že příležitostné vzdělávací kurzy a neformální komunitní aktivity, ačkoliv byly důležité, nepostačovaly, neboť vedly k tomu, že se vychovávala pouze relativně malá skupina aktivních příznivců Věci, kteří, ať jsou jakkoliv oddaní, nemohli zajistit potřeby tisíců a tisíců nových věřících.

Do roku 1996 dosáhl Bahá'í svět bodu, kdy bylo třeba přehodnotit a přeměřovat mnohé oblasti činnosti, které dříve po tolik let přispívaly k tak velkému pokroku. Jednotlivci, společenství a instituce

se potřebovaly naučit nejen to, jak iniciovat režim činnosti, která může oslovit velké množství lidí, ale také jak rychle navýšit počet jednotlivců, již se mohou zapojit do skutků služby, aby konsolidace mohla držet krok se zrychlující se expanzí. Bylo nutné, aby se úsilí představit Víru mnoha skupinám obyvatel světa stalo systematictější. Výzva ve čtyřletém plánu k „výraznému pokroku v procesu vstupování do Víry v zástupech“ byla zamýšlena jako potvrzení, že okolnosti Víry i podmínky lidstva umožňují, ba dokonce vyžadují, trvalý růst Bahá'í světového společenství ve velkém měřítku. Teprve pak může být stoupající měrou realizována moc Bahá'u'lláhova učení transformovat charakter lidstva.

Na začátku čtyřletého plánu byli přátelé v každém regionu podporováni, aby identifikovali přístupy a metody, které se hodí pro jejich specifické podmínky, a do pohybu uvedli systematický proces rozvoje společenství, v jehož rámci přezkoumají své úspěchy a obtíže, podle nich upraví a vylepší své metody, poučí se a budou bez váhání postupovat vpřed. Když nebylo jasné, jakým směrem se má činnost ubírat, bylo možné na různých místech vyzkoušet mnoho různých přístupů ke konkrétním výzvám identifikovaných plánem; když zkušenosti v určité oblasti prokázaly účinnost nějaké iniciativy, bylo možné sdílet její hlavní rysy s institucemi na národní a mezinárodní úrovni a pak je rozšířit na další místa, nebo je dokonce včlenit do budoucích plánů.

Tento proces učení se o růstu dal v průběhu čtvrtstoletí vzniknout řadě konceptů, nástrojů a přístupů, které neustále zlepšovaly vyvíjející se rámec činnosti společenství. Mezi nejvýznamnějšími z těchto prvků bylo vytvoření sítě vzdělávacích institutů – nabízejících vzdělávací programy pro děti, juniorskou mládež, mládež a dospělé – které posilovaly velké množství přátel a umožňovaly jim zlepšovat své schopnosti sloužit. Dalším prvkem bylo utvoření klastrů, což usnadnilo systematizovat práci učení Víry ve zvladatelných zeměpisných oblastech prostřednictvím zahajování a postupného posilování programů růstu a zrychlilo šíření a rozvoj Víry v jednotlivých zemích i po celém světě. V rámci těchto programů růstu se objevil nový formát komunitního života, který začínal znásobením počtu čtyř ústředních aktivit, sloužících jako brány pro vstup velkého počtu lidí do Víry, a byl spojen s řadou dalších snah, včetně individuálního i kolektivního učení Víry, návštěv domovů, pořádání společenských setkání, oslav slavností a svatých dní, spravování záležitostí společenství a podporování činností sociálního a ekonomického rozvoje – což vše společně přivádí změnu v duchovním charakteru společenství a posílí společenská pouta mezi jednotlivci a rodinami.

Když se ohlédneme za sto lety úsilí realizovat ustanovení Božího plánu, jasně vidíme, že Bahá'í svět zaznamenal výrazný pokrok na úrovni kultury. Stále větší počet lidí se zapojuje do procesu vědomého učení se, jak uplatňovat Učení týkající se růstu a rozvoje v mezích rámce pro činnost, jenž se vyvíjí na základě zkušeností přátel a vedení Domu spravedlnosti. Nárůst schopností zapojit se do tohoto procesu učení se je očividný v charakteristických rysech, které se stále více projevují v Bahá'í společenství: udržování pokorného postoje učení se, ať už společenství slaví úspěchy nebo vytrvává tváří v tvář překážkám a nezdarům; posilování Bahá'í identity, zatímco je i nadále vstřícné a otevřené všem; a konání ve stále širších oblastech úsilí, zatímco pokračuje v rozvíjení systematického a soudržného přístupu k práci pro Věc. V tisících klastrech rostoucí počet lidí začíná pohlížet na sebe sama jako na protagonisty při získávání, vytváření a uplatňování znalostí pro vlastní rozvoj a pokrok.

Jako rodiny, přátelé a známí se zapojují do diskuzí o povznesených duchovních tématech a záležitostech společenské důležitosti; iniciují činnosti, jež utvářejí vzorec života vyznačujícího se zbožným charakterem; poskytují vzdělání pro mladé lidi a zvyšují jejich schopnost služby; a přispívají k materiálnímu a společenskému pokroku svých společenství. Jsou posílení přispívat ke zlepšení svého místního společenství a světu jako celku. Jak takto přemýšlejí a jednají, získávají hlubší pochopení smyslu samotného náboženství.

Zapojení do života společnosti

Ještě dalším rozměrem rozvíjení 'Abdu'l-Baháova Božího plánu je větší zapojení Bahá'í společenství do života společnosti. Shoghi Effendi od začátku svého úřadu opakovaně obracel pozornost přátel k moci Bahá'u'lláhova Zřízení způsobit organickou změnu ve společnosti – proces, jenž nakonec vyústí ve vznik duchovní civilizace. Bahá'í se tudíž museli naučit uplatňovat Bahá'u'lláhovo učení nejenom pro svou osobní duchovní transformaci, ale i pro materiální a společenskou proměnu, začínající ve svém vlastním společenství a postupně rozvádějící své úsilí, aby pojalo širší společnost.

V 'Abdu'l-Baháově době některá Bahá'í společenství v Íránu spolu s několika dalšími v nedalekých zemích dosáhla velikosti a podmínek, které jim umožnily vyvíjet systematické úsilí pro společenský a ekonomický rozvoj. 'Abdu'l-Bahá pracoval neúnavně s přáteli, aby je vedl a podporoval jejich pokrok. Například povzbuzoval věřící v Íránu, aby zakládali školy pro dívky i chlapce ze všech společenských vrstev, které budou nabízet výuku vedoucí k dobrému charakteru i vzdělání v humanitních a přírodovědných oborech. Vyslal věřící ze Západu, aby s touto prací na rozvoji pomáhali. Nedaleké Bahá'í vesnici 'Adasiyyih a vzdálené vsi Daidanaw nabídl vedení pro duchovní i materiální rozkvět těchto společenství. Dal pokyny, aby okolo Mashriq'u'l-Adhkáru v Ašhabádu byly vytvořeny vedlejší budovy pro vzdělávání a další sociální služby. Na Jeho popud byly založeny školy v Egyptě a na Kavkaze. Po Jeho odchodu poskytl Shoghi Effendi vedení k rozšíření těchto snah. Napříč celým íránským společenstvím se šířily činnosti na podporu zdraví, gramotnosti a vzdělání žen a dívek. Povzbuzeny počátečním podnětem, který poskytl 'Abdu'l-Bahá, pokračovalo otevírání škol ve městech a na vesnicích po celém Íránu. Tyto školy po určitou dobu vzkvétaly a přispívaly k modernizaci národa až do roku 1934, kdy je vláda donutila zavřít.

Avšak jinde Shoghi Effendi přátelům radil, aby své omezené lidské a finanční zdroje soustředili na učení Víry a budování Správního řádu. Dopis napsaný jeho jménem vysvětloval, že „naš přínos Víře je tím nejjistějším způsobem, jak jednou provždy můžeme z lidstva sejmut břímě hladu a bídy, neboť svět lze postavit na nohy pouze prostřednictvím Bahá'u'lláhova systému – Božského svým původem.“ Ostatní „nemohou k naší práci přispět, ani ji odvést za nás,“ pokračoval dopis, „takže naši první povinností skutečně je podporovat svou vlastní práci učení Víry, neboť ta povede k uzdravení národů“. Zatímco jednotlivci nacházeli osobní cesty, kterými mohli přispívat k materiálnímu a společenskému rozvoji, Bahá'í věřící obecně své zdroje zaměřili na růst a na budování svého společenství. V prvních letech po zvolení Domu spravedlnosti vedení po určitou dobu pokračovalo ve stejném duchu. Tudíž ačkoliv koncept společenského a hospodářského rozvoje je cennou součástí

Bahá'u'lláhova učení, bylo vzhledem k okolnostem Víry po celou dobu Strážcova působení i v následujících letech pro většinu Bahá'í světa nepraktické pouštět se do rozvojových aktivit.

V roce 1983, po desítkách let neochabujících snah na poli učení Víry a následkem významného růstu v mnoha zemích po celém světě, dosáhlo společenství Největšího jména stadia, v němž práce na sociálním a ekonomickém rozvoji mohla – věru musela – být začleněna do jeho pravidelného konání. Přátelé byli pobízeni, aby se tím, že budou uplatňovat duchovní zásady, řádně se chovat a praktikovat umění konzultace, snažili povznést sebe sama, a tak převzít odpovědnost jako činitelé vlastního rozvoje. Ve Světovém centru byla založena Kancelář sociálního a ekonomického rozvoje, aby pomáhala Domu spravedlnosti podporovat a koordinovat činnost přátel v této oblasti po celém světě, a ta se časem rozvinula tak, že usnadňovala globální proces učení se o rozvoji. Jednotliví věřící povstali, aby započali rozličné aktivity, jež zahrnovaly nejen Bahá'í věřící, ale také širší společenství.

Během desetiletí byly po celém světě zahájeny stovky rozvojových aktivit, které se zabývaly otázkami, jako je zlepšení postavení žen, vzdělání, zdravotnictví, masová komunikace, zemědělství, hospodářské činnosti a životní prostředí. Činnost probíhala v celé škále komplexnosti. Poměrně jednoduché krátkodobé aktivity ve vesnicích a městech byly organizovány v reakci na konkrétní problémy a výzvy, kterým tyto lokality čelily. Dlouhodobé projekty, jako školy a zdravotnická střediska, byly zřizovány, aby uspokojovaly sociální potřeby po delší dobu, často spolu s organizačními strukturami, které zajišťovaly jejich životaschopnost a efektivitu. A konečně do roku 1996 jednotlivci založili několik organizací inspirovaných Bahá'í vírou s poměrně složitými strukturami řízení a fungování, aby se naučili v rámci jedné skupiny obyvatel systematicky používat soudržný přístup k rozvoji, který by měl významný dopad v daném regionu. Ve všech těchto snahách se přátelé snažili uplatňovat duchovní principy na praktické problémy.

Jak se v jedné zemi za druhou začaly objevovat organizace inspirované Bahá'í vírou i organizace přímo podřízené Bahá'í institucím, byl dopad jejich úsilí v rámci společenství i širší společnosti stále zřetelnější, přičemž se projevovala dynamická soudržnost mezi materiálním a duchovním rozměrem života. K posunu vpřed docházelo nejen v oblasti činů, ale také na úrovni myšlení. Přátelé pochopili soubor základních konceptů: Svět není rozdělen do kategorií vyspělých a rozvojových – všichni potřebují proměnu a prostředí, které jim poskytne duchovní, sociální a materiální podmínky nezbytné pro jejich bezpečí a rozkvet. Rozvoj není procesem, který provádí jeden národ jménem druhého; ne, lidé sami, ať už žijí kdekoli, jsou protagonisty svého vlastního rozvoje. V srdci tohoto úsilí je přístup ke znalostem a účast na jejich vytváření, uplatňování a šíření. Snahy začínají v malém měřítku a s přibývajícemi zkušenostmi nabývají na komplexnosti. Programy, jejichž účinnost byla prokázána v jednom regionu, mohou být systematicky zaváděny v dalších. Jak se tyto principy a koncepty uplatňují v nějakém konkrétním prostředí, přátelé se stávají stále obratnějšími v analýze svých sociálních podmínek, čerpání poznatků z Písem a z různých relevantních oblastí vědění a v zahajování činností, jež jsou plně začleněny do práce na budování společenství.

Značný rozsah a zvyšující se komplexnost dosavadních Bahá'í rozvojových snah po celém světě si vyžádaly založení nové instituce ve Svaté zemi v roce 2018 – Bahá'í mezinárodní rozvojové

organizace. Tato globální instituce převzala a dále rozvádí funkce a mandát dříve vykonávané Kanceláři sociálního a ekonomického rozvoje, přičemž posiluje úsilí sociální činnosti jednotlivců, společností, institucí a orgánů všude na světě. Jejím primárním cílem, stejně jako to bylo cílem kanceláře, jež jí předcházela, je posilování a podpora konání a reflexe, shromažďování a systematizace zkušeností, konceptualizace a školení – to vše vykonávané ve světle Bahá'u'lláhova učení – koordinovat globální proces učení se o rozvoji, jenž se rozvíjí v Bahá'í světě. V konečném důsledku se snaží podporovat zřetelný Bahá'í přístup k rozvoji.

Souběžně se systematickým rozvíjením procesů expanze a konsolidace a sociálního a ekonomického rozvoje vyvstala další významná oblast činnosti: větší účast na rozpravách převládajících ve společnosti. Ve stále větším počtu společenských prostředích, kde dochází k diskuzím o problémech lidí, se Bahá'í věřící snaží sdílet příslušné vhledy čerpané z oceánu Bahá'u'lláhova Zjevení. Byl to právě Sám Bahá'u'lláh, Kdo zpočátku o Svém hojivém léku přímo informoval světové vůdce a apeloval, aby jej přijalo celé lidstvo. Navzdory tomu, že králové a vládci na božskou povahu Jeho nároku neodpověděli kladně, vyzval je, aby uplatnili Jeho principy k nastolení světového míru: „Nyní, když jste odmítli Nejvyšší mír, držte se pevně tohoto Míru menšího, abyste alespoň do jisté míry polepšili sobě i svým poddaným.“ ‘Abdu'l-Bahá ve spisech jako například Desky Haagu a především v promluvách, které pronášel během Svých cest po Západě, bez ustání hlásal učení Svého Otce mocným i obyčejnému lidu, potýkajícímu se s nesčetnými obtížemi, jimž lidstvo čelí.

Shoghi Effendi, který si byl vědom zásadního významu toho, aby se národy a vedoucí představitelé světa dozvěděli o vhladech a moudrosti obsažených v Bahá'í učení, již na počátku svého působení podporoval iniciativy tohoto druhu. Patřilo k nim mimo jiné otevření Bahá'í informačního úřadu v Ženevě v roce 1925, vydávání svazků *The Bahá'í World* [Bahá'í svět] a výzva, aby věřící s hlubokými znalostmi Bahá'u'lláhova Učení jej dávali do souvislosti se současným myšlením ve vztahu k rozmanitým naléhavým problémům světa. Po založení Organizace spojených národů bylo v roce 1948 zřízeno Bahá'í mezinárodní společenství jako nevládní organizace reprezentující všechna Bahá'í společenství na světě a rostoucí měrou se zapojovalo do některých aspektů práce tohoto mezinárodního orgánu. Tím se otevřela nová kapitola v pokračujících vztazích Víry s vládami, globálními institucemi a organizacemi občanské společnosti v mezinárodní sféře. I když Strážce nikdy nedovolil, aby tato oblast činnosti zastínila prvořadou důležitost práce učení Víry, povzbuzoval přátele, aby seznámili širší společnost s významem Bahá'u'lláhova učení. „Současné s tímto procesem posilování struktury Správního řádu a rozšiřování jeho základny,“ napsal jednomu národnímu společenství, „je třeba se rozhodně pokusit“ o navázání užších kontaktů, mimo jiné, s „vůdci veřejného mínění“. Strážce věřící povzbuzoval, aby spolupracovali se spřízněnými organizacemi zabývajícími se sociálními otázkami a aby se seznámili s cíli a záměry Víry a povahou jejího učení o záležitostech, jako je například nastolení světového míru, přičemž kladl důraz na spolupráci spíše než na členství a věřící nabádal, aby zůstali neposkvřeni jakoukoli účastí na politických záležitostech.

Po zřízení Světového domu spravedlnosti byl tento proces účasti na rozpravách ve společnosti dále rozváděn. V příhodných okamžicích se sám Dům spravedlnosti postaral o rozsáhlé šíření principů Víry, jako ve svém poselství národům světa s názvem „Příslib světového míru“. Bahá'í mezinárodní společenství posilovalo své postavení při OSN, až si nakonec v 70. letech 20. století zajistilo formálnější spojení s různými orgány OSN. Vydávalo komuniké o světových záležitostech a vytvořilo jedinečný prostor pro spolupráci s vládami i nevládními organizacemi. Ti, s nimiž se stýkalo, rozpoznali, že nesleduje žádné vlastní zájmy, ale že pracuje pro blaho všech národů, a tak sehrálo konstruktivní roli na různých mezinárodních sympoziích, včetně Konference o životním prostředí a udržitelném rozvoji v Rio de Janeiru, Světové konference o ženách v Pekingu, Světového summitu pro sociální rozvoj v Kodani a Summitu tisíciletí v New Yorku. Íránská revoluce a obnovení pronásledování Bahá'í v Íránu přimělo několik národních společenství navázat užší dialog s různými národními a mezinárodními institucemi a orgány. Následně zřídily národní kanceláře pro vnější vztahy, aby posílily snahy bránit Víru na mezinárodní úrovni.

Se začátkem 21. století vytvořil organický pokrok Věci podmínky pro systematictější zapojení do rozprav ve společnosti. Mezinárodní a národní Bahá'í webové stránky dramaticky rozšířily prezentaci Učení, zahrnující škálu témat. Byl založen Institut pro studium globální prosperity, aby vedl výzkum o důsledcích Bahá'u'lláhova učení pro naléhavé sociální otázky; časem též zahájil řadu seminářů, aby podpořil rozvoj porozumění a kapacity Bahá'í vysokoškolských studentů. Práce Bahá'í mezinárodního společenství, původně soustředěná v New Yorku a Ženevě, se rozšířila do regionálních center v Addis Abebě, Bruselu a Jakartě. Na národní úrovni se kanceláře pro vnější vztahy stále více učily, jak se jménem svého konkrétního společenství systematickým způsobem účastnit příznačných rozprav ve své zemi. Mezi témata, intenzivně diskutovaná různými národy, patřilo zlepšení postavení žen, role náboženství ve společnosti, duchovní a morální posílení mládeže, prosazování spravedlnosti a upevnění společenské soudržnosti. Dnes je celosvětový proces učení se ze zkušeností s přispíváním k těmto národním rozpravám koordinován Kanceláří veřejného diskurzu při Bahá'í světovém centru. A přátelé v místních společenstvích v sousedství a vesnicích, ve svém povolání a v dalších společenských prostorách, jejichž jsou jako jednotlivci součástí, se učí nabízet koncepty z Bahá'í písem jako příspěvek k vývoji myšlení a jednání svých krajanů, který je nezbytný, aby bylo možné přivodit konstruktivní změnu.

Angažovanost na všech těchto úrovních společnosti se stává ještě naléhavější, jak se zintenzivňuje proces rozkladu starého světového řádu a rozpravy se stále zostřují a polarizují, až vedou k opětovnému propuknutí konfliktu mezi soupeřícími frakcemi a ideologiemi, jež rozdělují lidstvo. V souladu se svým chápáním, že Bahá'u'lláhem předvídaná transformace vyžaduje účast každého, se Bahá'í věřící snaží spolupracovat s mnoha sympatizujícími jednotlivci a organizacemi, kteří sledují stejné cíle. V rámci takové spolupráce přátelé sdílejí vhledy z Bahá'u'lláhova učení i praktické zkušenosti získané z vlastního úsilí při budování společenství a zároveň se učí ze zkušeností svých spolupracujících partnerů. Při spolupráci s jednotlivci, společenstvími a organizacemi, a to jak občanskými, tak vládními, si jsou přátelé stále vědomi, že rozpravy o mnoha společenských otázkách se mohou stát spornými či nabitými politickými ambicemi. Bahá'í se ve všech prostředích, kde jsou

těsněji zapojeni do širší společnosti, snaží pěstovat konsenzus a jednotu myšlení a podporovat spolupráci a společné hledání řešení naléhavých problémů lidstva. Prostředky, jimiž se dosahuje cíle, jsou pro ně stejně důležité jako cíl sám.

Proces stále většího zapojování do života širší společnosti, který se ujal v Bahá'í společenstvích po celém světě, šel zpočátku ruku v ruce s prací učení Víry a rozvoje administrativy. V nedávných desetiletích však úsilí o sociální činnost a zapojení do rozprav společnosti dosáhly výrazné provázanosti s úsilím souvisejícím s expanzí a konsolidací, jak přátelé zvýšenou měrou uplatňují prvky koncepčního rámce pro činnost z celosvětových plánů. Jak se přátelé usilovně činí ve svých klastrech, jsou neúprosně vtahováni do života společnosti kolem sebe a proces učení se, jenž pohání snahy růstu a budování společenství, se rozšiřuje na zvětšující se škálu činností. Život společenství se stále více vyznačuje přínosem k materiálnímu, společenskému a duchovnímu pokroku, neboť přátelé pěstují své schopnosti porozumět podmínkám společnosti kolem, vytváří prostory, v nichž mohou zkoumat koncepty z Bahá'u'lláhova Zjevení a z příslušných oborů lidského vědění, vnášejí vhledy související s praktickými problémy a budují schopnosti mezi věřícími i v rámci širšího společenství. V důsledku této rašící provázanosti různých oblastí činnosti se ty nejzákladnější místní aktivity společenského a hospodářského rozvoje rozrostly z několika set v roce 1990 na několik tisíc do roku 2000 a na desítky tisíc v roce 2021. Angažovanost Bahá'í věřících ve společenských rozpravách se setkala s hlasitou kladnou odezvou v nesčetných prostředích od sousedství až po národy, jak lidstvo, zmatené a rozdělené mnohačetnými problémy vyplývajícími z působení sil rozkladu, dychtivě hledá nové vhledy. Na všech úrovních společnosti si myšlenkoví vůdci stále častěji spojují Bahá'í společenství s novými koncepcemi a přístupy, které stále rozpolcenější a disfunkčnější svět zoufale potřebuje. Schopnost Víry budovat společnost, která byla na začátku prvního století formativního věku povětšinou skrytá, je nyní v jedné zemi za druhou stále více patrná. Uvolnění této společnosti budující síly, která je výsledkem nového uvědomění a nové schopnosti učit se mezi jednotlivci, společenstvími a institucemi po celém světě, má být charakteristickým znakem současné a několika následujících etap v rozvíjení Božího plánu.

Rozvoj Bahá'í světového centra

Souběžně s růstem Víry a rozvojem administrativy docházelo v Bahá'í světovém centru během prvního století formativního věku ke stejně významnému vývoji, který byl uveden do pohybu impulsem další Charty, Bahá'u'lláhovy Desky Karmelu. Již byla zmíněna souhra procesů souvisejících se třemi Chartami, včetně vzniku institucí a orgánů správního centra Bahá'í světa. K tomuto výčtu lze nyní přidat několik úvah o vývoji jeho duchovního centra.

Když se Bahá'u'lláhovy kroky dotkly pobřeží 'Akká, začala vrcholná kapitola Jeho úřadu. Ve Svaté zemi byl projeven Pán zástupů. Jeho příjezd byl předpovězen jazyky Proroků o tisíce let dříve. Naplnění onoho proctví však nebylo výsledkem Jeho vlastní vůle, ale vyústěním pronásledování z rukou Jeho zapřísáhlých nepřátel, které vyvrcholilo Jeho vyhnáním. „Při Našem příchodu,“ uvedl v jedné desce, „jsme byli přivítáni korouhvemi světla, načež Hlas Ducha zvolal: ‚Brzy budou všichni, kdož přebývají na zemi, zapsáni pod tyto korouhve.‘“ Duchovní síla oné země byla nezměrně

pozvednuta Jeho přítomností a uložením Jeho svatých ostatků a krátce poté i uložením ostatků Jeho Herolda, Jenž byl Sám Projevem Božím. Nyní je místem, k němuž je přitahováno srdce každého Bahá'í věřícího, ústředním bodem jejich uctívání, cílem každého toužícího poutníka. Bahá'í svatá místa vítají národy Svaté země a vlastně národy všech zemí. Jsou vzácným svěřenectvím uchovávaným pro celé lidstvo.

A přec na konci hrdinského věku a ještě mnoho let poté neměli Bahá'í věřící duchovní centrum své Víry pevně v rukou. Jak obtížné pro 'Abdu'l-Baháa bylo se občas dokonce jen pomodlit u místa posledního odpočinku Svého Otce. Jak bezútešná byla Jeho situace, když byl falešně obviněn z podněcování ke vzpouře za to, že vztyčil stavbu, v níž byly na Bahá'u'lláhův příkaz Bábovy pozemské ostatky uloženy k poslednímu odpočinku po dlouhé cestě z místa Jeho mučednické smrti. Nebezpečné a nejisté podmínky ve Světovém centru přetrvaly až do úřadu Strážce, což bylo zřejmé, když se krátce poté, co se ujal svých povinností, klíčů od Bahá'u'lláhovy svatyně zmocnili porušitelé Smlouvy. Mezi přední a nejdůležitější povinnosti Shoghi Effendiho, které plnil po celou dobu svého působení, tudíž patřila ochrana a zachování, rozšiřování a zkrášlování dvojích Svatyn a dalších svatých míst. Aby mohl tohoto cíle dosáhnout, musel překonat období bouřlivých změn ve Svaté zemi – včetně celosvětové hospodářské krize, války, opakovaných politických změn a společenské nestability – a přitom, stejně jako 'Abdu'l-Bahá před ním, udržovat neměnitelné Bahá'í principy družby se všemi národy a respektování etablované vládní autority. V jedné chvíli dokonce zvažoval převezení Bahá'u'lláhových ostatků na vhodné místo na hoře Karmel, aby zajistil, že budou v bezpečí. A neochvějně během období vřavy a sváru zůstával v Haifě, i když skupince místních věřících uložil, aby se rozptýlili do jiných částí světa. Tato namáhavá, leč neúnavně plněná povinnost trvala až do jeho posledních dní, kdy byla nakonec civilními úřady Svatyně Bahá'u'lláha uznána jako Bahá'í svaté místo a Bahá'í svět mohl konečně svobodně chránit a zvelebovat své nejposvátnější místo.

V průběhu těchto úsilí nabyt, renovovat a zajistit svatá místa Strážce významně zvětšil velikost pozemků v okolí Svatyně a Sídla v Bahjí a dal základ tomu, z čeho se posléze měly stát rozsáhlé formální zahrady. Na Boží hoře dovedl k zdárnému, hodně zpožděnému, zakončení stavbu Svatyně Bába, započatou 'Abdu'l-Baháem, přičemž k ní přidal tři dodatečné místnosti, vytvořil podloubí, vztyčil zlatý dóm a obklopil ji zelení. Dal obrys „rozměrnému oblouku, kolem něhož“ měly být postaveny „budovy Světového Bahá'í správního řádu“. Na jednom konci tohoto oblouku vztyčil jeho první konstrukci, budovu Mezinárodního archívu, a do jeho srdce situoval místa posledního odpočinku Nejsvětějšího listu, jejího bratra a jejich matky. Usilovná práce Strážce na rozvoji Světového centra pak pokračovala pod taktovkou Světového domu spravedlnosti. Byly pořízeny a zvelebeny další pozemky a svatá místa, postaveny budovy na Oblouku a terasy byly rozšířeny od úpatí hory Karmel až k jejímu vrcholu, jak si to původně představoval 'Abdu'l-Bahá a jak to započal Strážce. Do konce prvního století formativního věku dosáhla rozloha pozemků v blízkosti Bábovy svatyně více než 170 000 metrů čtverečných a půda bezprostředně obklopující Svatyni Bahá'u'lláha se díky několika výměnám a nabytím pozemků rozrostla ze zhruba 4 000 na více než 450 000 metrů čtverečných. A v roce 2019 v 'Akká nedaleko zahrady Riđván začala stavba vhodné Svatyně, jež bude sloužit jako místo posledního odpočinku 'Abdu'l-Baháa.

Tempo rozvoje Bahá'í správního centra se během tohoto století též zrychlilo. Strážce na počátku svého úřadu po mnoho let toužil po podpoře schopných pomocníků, leč Bahá'í svět byl tehdy příliš malý, aby mohl poskytnout nezbytnou pomoc. Avšak jak se společenství rozrůstalo, mohl Světový dům spravedlnosti zvyšující měrou využívat nepřetržitý proud dobrovolníků a zřídit oddělení a orgány životně důležité pro rychle se rozvíjející Víru, sloužící potřebám Světového centra i jednotlivých společenství, jejichž počet se násobil po celém světě. Mezi všemi kouty planety a srdcem Bahá'í světa nyní bez ustání proudí otázky a rady, vhledy a vedení, návštěvníci a poutníci. V roce 1987, po desetiletích změn a nejistot, trpělivé úsilí o navázání dobrých vztahů s civilními úřady v Izraeli, které dlouho předtím započal Shoghi Effendi, vyvrcholilo formálním uznáním statutu Bahá'í světového centra jako duchovního a správního centra celosvětového Bahá'í společenství, působícího pod záštitou Světového domu spravedlnosti.

Tak jako se během času vyvíjely vztahy mezi jednotlivci, společenstvími a institucemi, stavíce na předchozích úspěších a povstávající, aby čelily novým výzvám, lze totéž říci i o Bahá'í světovém centru a jeho vztazích s Bahá'í věřícími po celém světě. Těsné a nerozdělitelné spojení duchovního a správního centra s vývojem Bahá'í světa bylo zachyceno v našem poselství z 24. května 2001 věřícím shromážděným u příležitosti dokončení projektu na hoře Karmel. „Majestátní budovy, které nyní stojí podél Oblouku, jež pro ně Shoghi Effendi vytyčil na svahu Boží hory, spolu s nádhernou kaskádou zahrad na terasách, které obklopují Bábovu svatyni, jsou vnějším projevem nesmírné síly oživující Věc, jíž sloužíme. Poskytují nadčasové svědectví skutečnosti, že Bahá'u'lláhovi následovníci úspěšně položili základy celosvětového společenství překračujícího všechny odlišnosti, jež rozdělují lidský rod, a uvedli v život hlavní instituce jedinečného a nevyvratitelného Správního řádu, který utváří život tohoto společenství. Z proměny, která se odehrávala na hoře Karmel, se Bahá'í věc vynořuje jako viditelná a přesvědčivá skutečnost na světové scéně, jako ústřední centrum sil, které v pravý Boží čas přinesou obnovu společnosti, a jako mystický zdroj duchovní obnovy pro všechny, kdo se k ní obracejí.“

Vyhlídky

Několik týdnů před svým skolem byl 'Abdu'l-Bahá doma s jedním z přátel. „Pojď se mnou,“ pravil, „at' spolu můžeme obdivovat krásy zahrady.“ Pak pronesl: „Pohled, čeho je schopen dosáhnout duch zbožnosti! Toto vzkvétající místo bylo před pár lety jen hromadou kamení a nyní se zelená listovím a květenou. Je mým přáním, aby, až tu již nebudu, milení povstali a sloužili božské Věci. A dá-li Bůh, bude tomu tak.“ „Vbrzku,“ slíbil, se objeví ti, „jiz přinesou světu život.“

Draze milovaní přátelé! Na konci prvního století formativního věku Bahá'í svět zjišťuje, že disponuje schopnostmi a zdroji, které si v době 'Abdu'l-Baháova odchodu dokázal jen matně představit. Generace za generací usilovně pracovaly a k dnešnímu dni vyrostl zástup lidí, který se rozprostírá po celém světě – zasvěcené duše, jež kolektivně budují Správní řád Víry, přičemž rozšiřují dosah jejího komunitního života, prohlubují její zapojení do společnosti a rozvíjejí její duchovní a správní centrum.

Tento stručný přehled uplynulých sta let ukázal, jak se Bahá'í společenství ve snaze systematicky naplňovat tři Božské charty stalo novým výtvořem, jak předvídal 'Abdu'l-Bahá. Stejně jako lidská bytost prochází různými stadii fyzického a intelektuálního růstu a vývoje, dokud nedospěje, tak i Bahá'í společenství se organicky vyvíjí co do velikosti a struktury, jakož i ve svém porozumění a vizi, přičemž na sebe bere povinnosti a posiluje vztahy mezi jednotlivci, společenstvími a institucemi. V průběhu století, v místních prostředích i v celosvětovém měřítku, řada pokroků, které Bahá'í společenství zažilo, mu umožnila provádět smysluplnou činnost ve stále širším spektru aktivit.

Když se hrdinský věk chýlil ke konci, stálo společenství před zásadními otázkami, jak uspořádat své správní záležitosti, aby odpovídaly požadavkům Božího plánu. Strážce vedl přátele, aby se učili, jak tyto počáteční otázky řešit, což byl proces, jenž vyvrcholil v rodícím se mezinárodním uspořádání, které existovalo v době jeho skonu. Schopnosti, jež byly v tomto období vybudovány, umožnily Bahá'í světu zabývat se množstvím nových otázek o tom, jak má pokračovat v práci Víry ve větší šíři a komplexnosti pod vedením Světového domu spravedlnosti. A poté se opět, po výrazném pokroku v průběhu několika desetiletí, před začátkem čtyřletého plánu, který stanovil novou výzvu pro další období rozvoje zaměřenou na dosažení výrazného pokroku v procesu vstupování do Víry v zástupech ve všech částech světa, objevily další otázky týkající se ještě větších možností ohledně budoucího směřování Věci. Právě tato rostoucí schopnost řešit komplexní otázky a následně se zabývat ještě komplexnějšími otázkami charakterizuje proces učení se, který pohání pokrok Víry. Je tedy zřejmé, že si Bahá'í svět s každým krokem vpřed ve svém organickém vývoji rozvíjí nové síly a nové schopnosti, jež mu umožňují přijímat větší výzvy, když se snaží dosáhnout Bahá'u'lláhova záměru pro lidstvo. A tak tomu bude i nadále, navzdory nahodilosti a proměnlivosti tohoto světa, přes krize a vítězství, s mnoha neočekávanými zvraty, přes nespočetná stadia formativního a zlatého věku až do konce Zřízení.

S posledními lety prvního století formativního věku se vynořil společný rámec pro činnost, jenž se stal pro práci společenství ústředním a který udává ráz myšlení a dává tvar stále komplexnějším a účinnějším aktivitám. Tento rámec se neustále vyvíjí prostřednictvím shromažďování zkušeností a vedení Domu spravedlnosti. Stěžejními prvky tohoto rámce jsou duchovní pravdy a základní principy Zjevení. Dalšími prvky, které rovněž přispívají k myšlení a jednání, jsou hodnoty, postoje, koncepty a metody. K ještě dalším patří porozumění fyzickému a společenskému světu prostřednictvím vhledů z různých oborů vědění. V tomto neustále se vyvíjejícím rámci se Bahá'í věřící učí, jak systematicky převádět Bahá'u'lláhovo učení do činů, aby realizovali Jeho vznešené cíle pro zlepšení světa. Důležitost této zvýšené schopnosti učit se a její důsledky pro pokrok lidstva na současném stupni jeho společenského vývoje není možné přecenit.

Kolik toho Bahá'í svět již dosáhl! Kolik toho ještě zbývá udělat! Devítiletý plán nastiňuje úkoly, jež leží bezprostředně před námi. Mezi oblasti, na které se zaměřuje, patří znásobení a zintenzivnění programů růstu v klastrech po celém světě a zvýšení soudržnosti v práci na budování společenství, sociální činnosti a účasti na převládajících rozpravách prostřednictvím koordinovaného úsilí tří protagonistů plánu. Vzdělávací institut bude dále posilován a bude se nadále vyvíjet jako vzdělávací organizace, která rozvíjí schopnosti pro službu. O semínka, která zasévá do srdcí po sobě jdoucích

skupin mladých lidí, budou pečovat další vzdělávací příležitosti, aby všechny duše byly posíleny a mohly přispívat ke společenskému pokroku a blahobytu. Hnutí mládeže bude celosvětově doplněno nebyvalým pokrokem žen jako plnohodnotných partnerek v záležitostech společenství. Na všech úrovních budou podporovány schopnosti Bahá'í institucí, přičemž zvláštní pozornost bude věnována zřizování a rozvoji místních rad a zlepšování jejich angažovanosti v širší společnosti a s jejími vedoucími představiteli. Bude kultivován intelektuální život společenství, aby si společenství osvojilo precizní a jasné myšlení, které je nezbytné k tomu, aby skeptickému lidstvu prokázalo použitelnost uzdravujícího léku Bahá'u'lláhova učení. A všechny tyto snahy budou pokračovat napříč řadou plánů, které představují výzvu překlenující minimálně jednu generaci a jež přenesou Bahá'í svět přes práh jeho třetího století.

Odhodlané úsilí získat hlubší porozumění Bahá'u'lláhovu učení a žít v souladu s ním se odehrává v širším kontextu dvojího procesu rozkladu a sjednocování, který popsal Shoghi Effendi. Dosažení cíle současné řady plánů – ve stále větším měřítku uvolňovat sílu Věci budovat společnost – vyžaduje schopnost číst realitu společnosti, jak společnost na tyto dvojí procesy reaguje a jak je jimi utvářena.

Na stránkách dějin a v životech miliard lidí zanechala své stopy napsané krví a trýzní spousta ničivých sil a událostí, jako je zhoršující se životní prostředí, klimatická změna, pandemie, úpadek náboženství a morálky, ztráta smyslu života a identity, podemílání konceptů pravdy a rozumu, bezuzdná technologie, zjiřňování předsudků a ideologických svárů, všudypřítomná korupce, politické a hospodářské otřesy, války a genocida. Zároveň lze vysledovat i nadějně konstruktivní trendy, jež přispívají k onomu „světovému kvašení“, o němž Shoghi Effendi říká, že „očisťuje a přetváří lidstvo v očekávání Dne, kdy bude rozpoznána celistvost lidského rodu a ustanovena jeho jednota“. Rozptýlení ducha světové solidarity, větší uvědomění si globální vzájemné závislosti, osvojení si spolupráce mezi jednotlivci a institucemi a zvýšená touha po spravedlnosti a míru do hloubky proměňují lidské vztahy. A tak posun světa směrem k Bahá'u'lláhově vizi postupuje nespočetnými váhavými kroky, občasnými dramatickými skoky a se střídavými úseky, kdy se pokrok zastaví nebo dokonce zvrátí, jak lidstvo utváří vztahy, které tvoří základy sjednoceného a mírového světa.

Ničivé síly, které bičují svět, nenechávají Bahá'í společenství nedotčené. Historie každého národního Bahá'í společenství nese jejich stopy. Následkem toho byl na různých místech a v různých dobách pokrok určitého společenství zpomalen zákeřnými společenskými tendencemi nebo dočasně omezen či dokonce potlačen opozicí. Pravidelné hospodářské krize snižovaly již tak omezené finanční zdroje Víry a brzdily projekty růstu a rozvoje. Důsledky světové války na čas ochromily schopnost většiny společenství realizovat systematické plány. Otřesy, které přetvořily politickou mapu světa, vytvořily překážky bránící plnému zapojení některých skupin obyvatelstva do práce Věci. Náboženské a kulturní předsudky, o nichž se dříve myslelo, že ustupují, se znovu objevily s novou silou. Bahá'í se usilovně snaží tyto výzvy řešit s houževnatostí a odhodláním. Přesto nebyla v uplynulém století zaznamenána ušlechtlejší reakce na nepřátelské síly rozpoutané, aby bránily postupu Věci, než reakce Bahá'í věřících v Íránu.

Od prvních let Strážcova úřadu pronásledování, jemuž byli Bahá'í Íránu vystaveni po celý hrdinský věk, pokračovalo a přes toto společenství se přelévaly vlny násilných represí, které se svou prudkostí stupňovaly, až vyústily v útoky a systematickou kampaň útlaku, která následovala v patách za íránskou revolucí a jež nepřetržitě pokračuje dodnes. Navzdory všemu, čemu byli vystaveni, Bahá'í Íránu odpověděli s nezlomnou odvahou a konstruktivní nepoddajností. Získali si nehynoucí uznání díky takovým úspěchům, jako jsou založení Bahá'í institutu pro vysokoškolské vzdělávání, který zajišťuje vzdělání po sobě jdoucích generací, snahy změnit názory spravedlivě smýšlejících krajanů – ať už v Íránu nebo v zahraničí – a především díky tomu, že snášeli nesčetné nespravedlnosti, ponížení a strádání, aby bránili své souvěrce, zachovali celistvost Bahá'u'lláhovy Víry v Jeho milované vlasti a ochránili její přítomnost v této zemi jako přínos pro její občany. V takovýchto projevech neochvějně síly ducha, posvěcené zbožnosti a vzájemné podpory spočívá zásadní poučení pro to, jak musí Bahá'í svět reagovat na zrychlení ničivých sil, které lze očekávat v následujících letech.

Ve své podstatě je výzva, kterou představuje souhra procesů rozkladu a sjednocování, výzvou pevně se držet Bahá'u'lláhova popisu reality a Jeho učení a zároveň odolávat svodům kontroverzních a polarizujících debat a lákavých předpisů, které odrážejí marné pokusy definovat lidskou identitu a společenskou realitu prostřednictvím omezených lidských pojmů, materialistických filozofií a soupeřících náruživostí. „Vševědoucí Lékař přiložil Svůj prst na tep lidstva. Vnímá nemoc a ve Svě neomylné moudrosti předepisuje lék,“ prohlašuje Bahá'u'lláh. „Dobře vidíme, že celý lidský rod obklopují nesčíslná a veliká trápení.“ Přesto dodává: „Ti, kdož se zpili vlastní samolibostí, vstoupili mezi něj a neomylného Lékaře. Pohleď, jak všechny lidi, sebe nevyjímajíce, zapletli do osidel svých úkladů.“ Pokud se Bahá'í zapletou do klamných představ soupeřících národů, pokud budou napodobovat hodnoty, postoje a praktiky, které charakterizují do sebe zahleděnou a svým zájmům sloužící dobu, budou síly nezbytné k vykoupení lidstva z jeho neutěšené situace uvolněny se zpožděním a narazí na překážky. Spíše, jak vysvětluje Strážce: „Mistrní budovatelé Bahá'u'lláhova počínajícího světového řádu musí vystoupat do vznešenějších výšin hrdinství, jak se lidstvo noří do větších hlubin zoufalství, ponížení, rozkolu a soužení. Necht' vyrazí vpřed do budoucnosti s klidem a přesvědčením, že hodina jejich nejmohutnějšího vypětí a vrcholné příležitosti pro jejich nejsmělejší činy se musí překrývat s apokalyptickými nepokoji, které značí nejnížší bod rychle upadajícího osudu lidstva.

Nikdo nemůže přesně předjímat, jakým předurčeným směrem se budou ubírat síly rozkladu, jaké prudké křeče ještě přepadnout lidstvo v tomto věku porodních bolestí či jaké překážky a příležitosti se mohou objevit, dokud tento proces nedosáhne svého vyvrcholení v podobě Velkého míru, který bude značit příchod etapy, kdy národy, uznávajíce jednotu a celistvost lidstva, „odloží válečné zbraně a obrátí se k nástrojům všeobecné obnovy“. Jedna věc je však jistá: i proces sjednocování zrychlí a stále těsněji propojí úsilí těch, kteří se učí převádět Bahá'u'lláhovo učení do reality, s těmi v širší společnosti, kteří usilují o spravedlnost a mír. V Příchodu božské spravedlnosti Shoghi Effendi vysvětlil Bahá'í věřícím Ameriky, že vzhledem ke skrovné velikosti jejich společenství a omezenému vlivu, který má, se v té době musí soustředit na růst a rozvoj vlastního společenství při tom, jak se společenství učí uplatňovat Učení. Nicméně slíbil, že nadejde čas, kdy budou povoláni, aby zapojili

své spoluobčany do procesu práce na uzdravení a zlepšení svého národa. Ten čas nyní nadešel. A nadešel nejenom pro Bahá'í Ameriky, ale pro Bahá'í věřící světa, neboť síla Víry budovat společnost je uvolňována ve stále větší míře.

Uvolnění takovéto síly má důsledky pro nadcházející dekády. Každý národ a každá národnost má v příštím stadiu zásadní rekonstrukce lidské společnosti svou roli. Všechny mají jedinečné vhledy a zkušenosti, které mohou nabídnout pro budování sjednoceného světa. A je odpovědností přátel, jako nositelů Bahá'u'lláhova regeneračního poselství, aby napomohly skupinám obyvatelstva uvolnit jejich skrytý potenciál dosáhnout jejich největší touhy. V tomto úsilí přátelé sdílí toto vzácné poselství s ostatními, snaží se prokázat účinnost božského léku v životech jednotlivců a společností a pracují společně se všemi, kdo uznávají a sdílejí stejné hodnoty a touhy. A při tomto jejich konání Bahá'u'lláhova vize sjednoceného světa nabídne nadějný a jasný směr národům, jejichž vnímání bylo zkruseno zmatkem panujícím ve světě, a konstruktivní cestu spolupráce při hledání řešení dlouhodobých společenských neduhů. Jak duch Víry stále více prostupuje srdce, aby roznítil lásku a posílil sdílenou identitu lidstva jako jednoho národa, vštěpuje smysl pro loajální a svědomitou občanskou odpovědnost a namísto honby za světskou mocí přeměrovává energii k nezištné službě v úsilí o společné dobro. Skupiny obyvatel si stále více osvojují metodu konzultace, činnosti a reflexe, aby jimi nahradily nekonečné soupeření a konflikty. Jednotlivci, společnosti a instituce napříč rozličnými společnostmi stále více sladují své snahy ve společném záměru překonat sektářskou rivalitu a duchovní a mravní vlastnosti zásadní pro pokrok a blaho lidstva se ujímají v lidském charakteru a ve společenské praxi.

Svět vskutku spěje ke svému osudu. Jak Bahá'u'lláhova Věc postupuje do druhého století formativního věku, necht' se všichni inspirovat slovy milovaného Strážce, jehož vedení dalo nezměnitelnou podobu uplynulému století. Když v roce 1938 psal o realizaci prvního stadia Božího plánu, uvedl: „Možnosti, jimiž jej všemocná Prozřetelnost obdařila, bezpochyby umožní jeho příznivcům dosáhnout svého cíle. Velmi však bude záležet na tom, v jakém duchu a jakým způsobem bude tento úkol plněn. Ti, kdo pracují pro slávu Největšího jména, mohou díky jasnosti a stálosti své vize, díky nenarušené vitalitě svého přesvědčení, díky nezkorumpovatelnosti svého charakteru, díky neochvějné síle svého odhodlání, nedostižné nadřazenosti svých cílů a záměru a nepřekonatelnému rozsahu svých úspěchů ... nejlépe společnosti bez vize, bez víry a bez pokoje, k níž patří, prokázat svou schopnost nabídnout jejím členům bezpečné útočiště v hodině jejich uskutečněné zkázy. Tehdy a pouze tehdy vydá tento křehký stromek, zasazený do úrodné půdy Božsky ustaveného Správního řádu a živený dynamickými procesy jeho institucí, své nejbohatší a předurčené plody.“

[podepsán: Světový dům spravedlnosti]